

DE SCHADUWEN VAN ELDHOLLOW

EN HET BLOED VAN DE
WITTE KLIFFEN

MARTIN KRUINIGER

Inhoud

Voorwoord.....	3
Proloog.....	4
1. Wat Achterblijft Is Vuur	9
2. Wat Wij Nooit Hebben Losgelaten	15
3. Wat Wij Nooit Zeiden	21
4. de Ogen in het Hout	27
5. Wie Te Stil Is, Wordt Gehoord	33
6. Wat Iedereen Ziet, Ziet Niemand	39
7. de Illusie van Controle	47
8. de Zee Vergeet Niet	54
9. Tussen Rots en Adem	61
10. Vuur Spreekt Sneller Dan Woorden	67
11. de Kunst van Isoleren	73
12. Wat Wij Van Elkaar Weten	78
13. de Prijs van Blijven Staan.....	83
14. Wanneer Leiderschap Scheurt.....	88
15. de Rand van Steen	93
16. Waar Steen Breekt.....	98
17. Wat De Zee Niet Teruggeeft	103
EPILOOG.....	107

Voorwoord

Soms draag je een naam die sterker is dan jijzelf.

Soms draag je een keuze die zwaarder is dan staal.

Kimhildá is geen verhaal over overwinning. Zij is een verhaal over wat er gebeurt nadat het stof is neergedaald en de stilte terugkeert. Over hoe een mens verder moet wanneer verlies niet meer ongedaan kan worden gemaakt.

Ik wilde een vrouw schrijven die niet alleen vecht tegen vijanden, maar tegen haar eigen verleden. Iemand die niet vrij is van schuld, maar die toch blijft staan. Want echte kracht zit niet in nooit vallen. Echte kracht zit in opstaan wanneer niemand nog verwacht dat je dat doet.

In dit boek keren we terug naar het begin. Naar een bos. Naar twee meisjes. Naar een moment waarop vriendschap sterker was dan angst. Alles wat daarna komt, groeit uit die eerste ontmoeting.

Er is bloed in dit verhaal. Er is woede. Er is verlies. Maar er is ook iets dat niet sterft, zelfs niet wanneer alles lijkt te breken.

Misschien is dat wat ons menselijk maakt.

Dank je dat je opnieuw bent meegegaan naar Eldhollow.

De wind staat hoog.

De kliffen wachten.

Proloog

Het Meisje en de Wolf

Het bos achter de nederzetting leek groter wanneer je zes jaar oud was en nog geloofde dat bomen fluisterden als je goed genoeg luisterde. De lucht rook naar natte aarde en hars, en het pad dat tussen de stammen door liep was niet meer dan een spoor van zachte indrukken in de modder.

Kimhildá heette toen nog geen Kimhildá.

Zij droeg een eenvoudige wollen tuniek die te groot was voor haar schouders en haar haar was in twee slordige vlechten gebonden die steeds losraakten wanneer zij rende. Zij was niet bang voor het bos, want zij kende het als een vriend die haar geheimen bewaarde.

Zij liep verder dan zij mocht.

Dat deed zij vaker.

Niet uit ongehoorzaamheid, maar uit nieuwsgierigheid die groter was dan haar leeftijd. Zij wilde weten waar het pad eindigde, waar de beek begon en hoe ver de wereld reikte zonder dat iemand haar riep om terug te keren.

Het geluid kwam niet als een waarschuwing.

Het kwam als stilte.

Vogels die plotseling zwegen.

Bladeren die niet meer bewogen.

En toen zag zij hem.

De wolf stond tussen twee dennenbomen en keek haar aan zonder haast of twijfel. Zijn vacht was grijs en zijn ribben waren zichtbaar onder het vel, maar zijn ogen waren helder en gefocust. Hij was niet nieuwsgierig zoals zij. Hij was berekenend.

Zij begreep het gevaar niet volledig, maar haar lichaam begreep het wel.

Haar voeten bewogen niet meer.

Haar ademhaling werd klein.

De wolf zette één stap naar voren.

En toen nog één.

Hij was niet groot zoals in verhalen, maar hij was groot genoeg. Groot genoeg om haar wereld in één sprong te verkleinen tot tanden en klauwen.

Zij wilde schreeuwen.

Maar haar stem bleef steken.

Toen sprong hij.

Niet naar haar gezicht, maar laag, gericht op haar arm en schouder, zoals een dier doet dat gewend is om neer te halen wat kleiner is dan zichzelf. Zij viel achterover in het mos en voelde hoe zijn gewicht haar naar de grond drukte.

En toen kwam er een andere schreeuw.

Niet van angst.

Maar van woede.

Nadís Eldbrún kwam niet uit de richting van het pad, maar uit het dichte struikgewas waar niemand van hun leeftijd normaal durfde te komen. Zij droeg een stuk hout dat ooit bedoeld was om als speelgoedzwaard te dienen, maar dat in haar handen geen speelgoed meer was.

Zij sloeg zonder aarzeling.

De eerste klap trof de wolf tegen de snuit en deed hem even terugdeinzen. De tweede was harder en raakte zijn oog. De wolf draaide zich om, verrast door de aanval van een tweede kind dat niet wegrende.

Nadís rende niet.

Zij viel aan.

Met een schreeuw die groter was dan haar lichaam sloeg zij opnieuw en opnieuw, totdat het hout brak en zij haar handen gebruikte om naar een scherp stuk steen te grijpen dat tussen de wortels lag. Zij sloeg het steenstuk in de hals van het dier met een kracht die geen zesjarig meisje zou moeten bezitten.

Het bloed was warm.

Het bloed was echt.

De wolf spartelde nog even, maar de woede van Nadís was sneller dan zijn kracht.

Toen het dier stil bleef liggen, stond zij hijgend boven hem, haar handen rood, haar gezicht strak van concentratie.

Kimhildá kroop overeind en keek naar haar beste vriendin alsof zij voor het eerst begreep wat bescherming betekende.

Waarom rende je niet, vroeg zij zacht.

Omdat jij niet rende, antwoordde Nadís zonder twijfel.

Zij liet het steenstuk vallen en trok Kimhildá overeind, waarbij zij haar handen stevig om de hare sloot.

Ik laat je nooit vallen, zei Nadís.

Kimhildá knikte.

Zij geloofde het.

Zij begreep nog niet dat woorden soms jaren nodig hebben om hun ware betekenis te tonen.

Samen liepen zij terug naar de nederzetting, langs het pad dat ineens kleiner leek dan daarvoor. Achter hen bleef de wolf liggen tussen de bomen, een eerste teken dat het bos niet alleen fluistert, maar ook neemt.

En ergens in dat moment werd iets geboren dat sterker was dan angst.

Iets dat later vuur zou dragen.

En bloed.

1. Wat Achterblijft Is Vuur

Eldhollow ademde onrust alsof het dorp zelf geen rust meer kon vinden sinds de zee haar laatste rook had meegenomen. De huizen stonden nog recht en de daken waren hersteld, maar onder het hout en het stro lag een spanning die niet verdween met de dagen. Mannen spraken zachter dan voorheen, vrouwen keken vaker over hun schouder, en kinderen speelden niet meer zo ver van het plein als vroeger.

De naam Ealdwulf werd niet luid uitgesproken, maar hij hing als een schaduw boven elke beslissing die werd genomen. Niemand hoefde te herinneren wat hij had gedaan, want het verlies was zichtbaar in lege plaatsen aan lange tafels en in wapens die niet meer werden opgepakt door hun oorspronkelijke eigenaar.

Kimhildá stond in het midden van het plein en keek naar de bijl die tegen de houten paal was gezet naast het monument dat nog maar net was opgericht. Zij had niet gevraagd om een beeld. Zij had geen woorden willen horen over eer of herinnering. Wat zij wilde, lag niet in steen.

Wat zij wilde, leefde nog.

En dat maakte het ondraaglijker.

Jørgens dood was geen litteken dat zich langzaam sloot, maar een wond die elke ochtend opnieuw werd geopend wanneer zij haar ogen opende en zich herinnerde hoe het mes onder zijn ribben verdween. Zij zag nog steeds zijn blik, niet verwijtend maar acceptierend, en dat maakte haar woede scherper dan elk staal dat zij droeg.

Hij had haar niet gehaat.

Dat was het ergste.

Zij liep van het plein naar de rand van het dorp waar nieuwe palissaden werden geplaatst door mannen die met vastberadenheid werkten, maar zonder overtuiging. Zij zagen haar aankomen en hielden hun handen stil alsof zij een oordeel verwachtten.

Wij bouwen hoger, zei één van hen voorzichtig.

Bouw sterker, antwoordde zij zonder vertraging.

Hoger is niet genoeg.

Zij wist dat muren niets betekenden als de geest van een dorp begon te breken. Ealdwulf had niet alleen bloed genomen, maar zekerheid. Hij had laten zien dat orde kon worden opgelegd met geduld en strategie, en dat maakte hem gevaarlijker dan een brute vijand die enkel plunderde.

Een jonge krijger kwam aangerend vanaf de zuidelijke rand van het dorp en zijn ademhaling was gejaagd alsof hij zijn woorden niet snel genoeg kon vinden.

Er zijn mannen gezien aan de rand van het bos, zei hij.

Hoeveel, vroeg Kimhildá onmiddellijk.

Vier, misschien vijf.

Van ons, of van hen.

Hij schudde zijn hoofd.

Geen herkenbare tekens.

Zij voelde hoe haar lichaam zich aanspande, niet uit angst maar uit verwachting. Sinds de slag bij de vesting had zij gewacht op beweging, op een reactie, op een teken dat Ealdwulf niet tevreden was met zijn positie.

Hij zou niet tevreden zijn.

Mannen als hij rusten niet in halverwege.

Verzamel tien krijgers en volg hun spoor, zei zij.

Niet om te vechten.

Om te zien.

De jonge krijger knikte en rende terug, terwijl zij zich omdraaide naar de zee die in de verte grijs en onverschillig bewoog. Zij voelde hoe de wind haar haar naar achteren trok en haar littekens blootlegde aan de lucht.

Ik kom voor jou, fluisterde zij, zonder dat iemand het hoefde te horen.

Die middag keerde de groep terug.

Niet met lichamen.

Maar met nieuws.

Zij zijn niet van Ealdwulf, zei de jonge krijger terwijl hij zijn helm afzette.

Wat dan wel, vroeg zij.

Vreemden.

Zij lopen openlijk.

Alsof zij niet vrezen.

Dat was vreemd.

Ealdwulfs mannen bewogen in schaduw en met planning. Vreemden die openlijk liepen in de buurt van Eldhollow deden dat ofwel uit domheid of uit vertrouwen in hun eigen kracht.

Zij staan nu bij de rand van het pad naar het plein, zei hij.

En zij wachten.

Zij wachten niet op handel, zei Kimhildá.

Zij wachten op mij.

Zij draaide zich om en liep terug naar het centrum van het dorp zonder haar pas te versnellen. Mensen weken opzij toen zij voorbijging, niet uit angst, maar uit respect voor de storm die zij droeg zonder die te tonen.

Toen zij het plein bereikte, zag zij hen.

Vijf Vikingen stonden in een halve cirkel rond de waterput, hun uitrusting zwaar en hun houding niet onderdanig. In het midden stond een grote vrouw met brede schouders en een houding die niets van verontschuldiging kende.

Twee mannen stonden aan weerszijden van haar, en nog twee achter haar alsof zij een bewuste formatie vormden.

Er ging een gefluister door het dorp.

Van welke clan zijn zij.

Wat willen zij.

Waarom komen zij zonder aankondiging.

De grote vrouw zette een stap naar voren en haar stem brak door het geroezemoes als een hamer door hout.

WAAR IS WOLFIE.

Het woord sloeg harder in dan een oorlogskreet.

Kimhildá voelde hoe haar hart een slag oversloeg voordat haar verstand kon ingrijpen.

Achter de grote vrouw klonk het geluid van snelle voetstappen over hout en aarde.

Zij draaide zich om.

En toen zag zij haar.

Nadís Eldbrún rende naar haar toe met een uitdrukking die niet hoorde bij een krijger op een missie, maar bij een meisje dat iets terugvond wat zij had verloren.

Nadís stopte op een armlengte afstand, haar ogen zoekend en vol ongeloof.

Kimhildá, fluisterde zij.

Kimhildá stapte naar voren en greep haar vast zonder aarzeling.

Nadís Eldbrún, zei zij met een stem die voor het eerst in lange tijd brak.

JIJ LEEFT NOG.

Nadís lachte schor en sloot haar armen om haar heen alsof zij haar wilde verankeren in plaats van omhelzen.

Ik heb je nooit begraven, zei zij.

Rondom hen viel het plein stil.

Voor het eerst sinds de vesting voelde Kimhildá niet alleen woede,
maar iets anders.

Niet zwakte.

Maar herinnering.

En ergens diep onder de frustratie die Eldhollow had verstikt, begon
iets anders te bewegen.

Niet rust.

Maar vuur dat niet alleen brandt.

Vuur dat zich verspreidt.

En Ealdwulf wist nog niet dat hij zojuist twee stormen had gewekt in
plaats van één.

2. Wat Wij Nooit Hebben Losgelaten

Het plein van Eldhollow bleef langer stil dan het dorp gewend was, alsof iedereen instinctief begreep dat dit geen gewone ontmoeting was tussen oude bekenden. Kimhildá en Nadís stonden nog steeds tegenover elkaar terwijl hun handen elkaar vasthielden met een kracht die niets met beleefdheid te maken had.

Zij keken elkaar aan zoals alleen mensen dat doen die elkaar ooit in hun meest kwetsbare jaren hebben gekend. Niet als krijgers. Niet als leiders. Maar als kinderen die samen een wolf hadden zien sterven in het mos.

Jij bent veranderd, zei Nadís uiteindelijk met een stem die niet beschuldigend klonk, maar onderzoekend.

Dat geldt ook voor jou, antwoordde Kimhildá zonder haar blik af te wenden.

Nadís was breder geworden, gespierder, haar schouders droegen een harnas dat niet alleen bescherming bood maar ook ervaring verried. Haar handen waren getekend door littekens die niet van één oorlog kwamen, maar van vele kleine gevechten die samen een leven vormden.

En toch waren haar ogen hetzelfde gebleven.

Fel.

Recht.

Onverbloemd.

Waarom ben je niet gestorven, vroeg Nadís plotseling, zonder zachtheid maar zonder vijandigheid.

Het was geen belediging.

Het was een vraag die alleen iemand kon stellen die dacht dat zij zelf ook had moeten sterven.

Kimhildá slikte niet.

Omdat ik bleef staan, zei zij.

Nadís knikte langzaam, maar haar ogen zochten meer dan dat antwoord bood.

Zij liepen samen weg van het plein terwijl de vijf Vikingen zich verdeelden langs de rand van het dorp, niet dreigend maar waakzaam. Mensen staarden hen na, maar niemand durfde tussen hen in te komen.

Zij bereikten de rand van het dorp waar de zee zichtbaar was tussen de palissaden door. De wind was sterker daar, en de woorden die zij spraken werden niet door anderen opgevangen.

Ik hoorde wat er is gebeurd, zei Nadís.

Over de vesting.

Over de man met de stille ogen.

Over de arm.

Kimhildá voelde hoe haar kaak zich aanspande.

Zijn naam was Jørgen, zei zij.

Ik weet het, antwoordde Nadís zacht.

En jij hebt zijn arm afgehakt.

Dat was geen verwijt.

Het was erkenning.

Hij zou gestorven zijn zonder die slag, zei Kimhildá.

En hij is gestorven ondanks die slag, antwoordde Nadís.

De woorden waren waar, maar zij waren niet wreed.

Zij waren eerlijk.

Kimhildá keek naar de horizon waar zee en lucht elkaar raakten in een grijze lijn.

Ik kies nog steeds, zei zij.

En het kost nog steeds levens.

Nadís draaide zich volledig naar haar toe.

Dat is niet wat mij wakker hield in de nachten, zei zij.

Wat hield je dan wakker.

Dat jij daar alleen stond.

Die woorden raakten dieper dan beschuldiging ooit had kunnen doen.

Ik was niet alleen, zei Kimhildá.

Nadís schudde haar hoofd.

Je was altijd degene die vooraan stond, zei zij.

Maar vooraan staan betekent niet dat je niet alleen bent.

De wind trok aan hun mantels en blies losse haren over hun gezichten. Voor een moment stonden zij daar zonder wapens in hun handen, maar met jaren tussen hen in die niet waren gedeeld.

Waarom ben je hier, vroeg Kimhildá uiteindelijk.

Nadís keek haar aan met een blik die niets verborg.

Omdat hij groter wordt.

Hij wie, vroeg Kimhildá, hoewel zij het antwoord al kende.

Ealdwulf.

De naam werd niet gefluisterd.

Hij werd uitgesproken als een feit.

Hij bouwt in het zuiden, vervolgde Nadís.

Niet alleen fortten.

Niet alleen legers.

Hij bouwt loyaliteit.

Hij koopt clans die ooit onafhankelijk waren.

Hij belooft orde aan mannen die moe zijn van strijd.

Kimhildá voelde hoe haar borst zich aanspande.

Hij verkoopt veiligheid, zei zij.

En mensen kopen dat sneller dan vrijheid.

Nadís knikte.

En hij spreekt over jou.

Die woorden brachten haar blik terug.

Wat zegt hij, vroeg zij.

Dat jij chaos bent.

Dat jij kiest zonder te luisteren.

Dat jij levens offert voor visie.

Kimhildá lachte schamper, maar zonder vreugde.

Misschien heeft hij gelijk, zei zij.

Nadís stapte dichterbij.

Hij zegt ook dat jij bang bent.

Dat jij weet dat je hem niet kunt stoppen zonder opnieuw mensen achter te laten.

Dat was geen strategie meer.

Dat was persoonlijk.

Kimhildá voelde hoe iets in haar borst verschoof van woede naar iets dat moeilijker te benoemen was.

Hij wil dat jij hem komt zoeken, zei Nadís.

En jij bent hier om mij tegen te houden, vroeg Kimhildá.

Nee, zei Nadís rustig.

Ik ben hier om naast je te staan.

Er viel een lange stilte waarin alleen de zee sprak.

Toen draaide Kimhildá zich volledig naar haar toe.

Ik ga hem niet alleen zoeken, zei zij.

Ik ga hem breken.

Nadís glimlachte niet.

Maar haar ogen lichtten op.

Goed, zei zij.

Want hij wacht niet meer.

Hij beweegt.

En als wij blijven staan, dan bouwt hij verder terwijl wij rouwen.

Kimhildá keek naar het dorp achter haar.

Naar het monument.

Naar de bijl.

Naar de mensen die wachtten op richting.

Ik zal niet opnieuw alleen kiezen, zei zij langzaam.

Dan kies ik met je, antwoordde Nadís.

En voor het eerst sinds de kliffen voelde Kimhildá geen eenzame woede.

Zij voelde bondgenootschap.

En dat was gevaarlijker.

3. Wat Wij Nooit Zeiden

De nacht viel zwaar over Eldhollow en dempte het geroezemoes dat overdag nog tussen de huizen had gehangen. De meeste fakkels waren gedoofd, en alleen bij het monument brandde nog een klein vuur dat zacht tegen de stenen rand knetterde. De zee was rustiger dan de dag ervoor, maar haar ademhaling bleef hoorbaar tussen de houten palissaden door.

Kimhildá zat alleen bij de rand van het dorp, met haar rug tegen een oude eik die al langer stond dan haar herinneringen reikten. Haar bijl lag naast haar, niet uit dreiging, maar uit gewoonte. Zij keek niet naar het dorp. Zij keek naar de duisternis voorbij de bomen.

Nadís kwam zonder geluid dichterbij en ging naast haar zitten zonder iets te zeggen. Hun schouders raakten elkaar niet, maar de ruimte tussen hen was kleiner dan de afstand die zij jaren geleden had gescheiden.

Je slaapt niet, zei Nadís uiteindelijk.

Kimhildá antwoordde niet meteen.

Ik slaap wanneer ik geen gezichten zie, zei zij langzaam.

En zie je ze vannacht.

Altijd.

De stilte die volgde was niet ongemakkelijk, maar zwaar van gedeelde geschiedenis.

Je hebt mij nooit verteld waarom je niet terugkwam, zei Nadís zacht.

De woorden waren niet scherp, maar zij sneden wel.

Ik kon niet terugkomen, antwoordde Kimhildá.

Dat is geen reden, zei Nadís.

Dat is een gevolg.

Kimhildá draaide haar hoofd iets naar haar toe.

Wat wilde je dat ik deed, vroeg zij.

Dat jij mij meenam, zei Nadís zonder aarzeling.

Het was een eenvoudige zin, maar hij droeg jaren.

Er was geen verwijt in haar stem.

Alleen waarheid.

Ik had één schip, zei Kimhildá.

Ik had mannen die bloedden en vrouwen die hun kinderen vasthielden.

Ik had keuzes die sneller moesten worden gemaakt dan schuld kan denken.

En jij koos, zei Nadís.

Ja, zei Kimhildá.

Ik koos.

Nadís keek naar de zee.

Ik rende niet voor die wolf omdat jij niet rende, zei zij.

En ik dacht dat jij hetzelfde voor mij zou doen.

Dat was het moment waarop de spanning brak.

Niet in woede.

Maar in openheid.

Ik dacht dat jij sterker was dan ik, zei Kimhildá zacht.

Ik dacht dat jij het zou overleven.

Dat is geen keuze, zei Nadís.

Dat is hoop.

En hoop is geen strategie.

Kimhildá voelde hoe de woorden haar harder raakten dan Arnbjörns beschuldigingen ooit hadden gedaan.

Ik was bang, zei zij uiteindelijk.

Niet voor de dood.

Maar voor falen.

Ik dacht dat als ik iedereen probeerde te redden, wij allemaal zouden sterven.

En dus liet ik een deel achter.

Nadís draaide zich volledig naar haar toe.

En jij denkt dat dat leiderschap is, vroeg zij.

Ik denk dat dat overleven was, antwoordde Kimhildá.

Er viel een lange stilte waarin alleen het vuur bij het monument zacht knetterde.

Weet je wat mij het meest pijn deed, zei Nadís uiteindelijk.

Niet dat jij koos.

Maar dat jij nooit terugkwam om te kijken wat er overbleef.

Die woorden waren zwaarder dan beschuldiging.

Ik dacht dat jij mij haatte, zei Kimhildá.

Ik dacht dat jij mij zwak vond, zei Nadís.

Zij keken elkaar aan, en voor het eerst die nacht lag er geen harnas tussen hen.

Ik heb je nooit gehaat, zei Nadís.

Ik heb je gemist.

De wind trok langs hun mantels en bracht de geur van zout en as met zich mee.

Kimhildá voelde hoe iets dat jarenlang strak had gezeten in haar borst eindelijk bewoog.

Ik heb je elke dag gemist, zei zij.

Maar ik wist niet hoe ik terug moest kijken zonder alles opnieuw te zien.

Nadís knikte langzaam.

Dan kijken wij nu samen, zei zij.

Niet naar wat wij verloren.

Maar naar wat wij nog kunnen breken.

De woorden waren niet zacht.

Zij waren vast.

Kimhildá stond langzaam op en keek uit over de zee.

Ik wil hem niet alleen doden, zei zij.

Ik wil zijn orde laten instorten.

Nadís stond naast haar.

Dan moet je niet vechten als een storm, zei zij.

Dan moet je bouwen als vuur.

Kimhildá keek haar aan.

Wat bedoel je.

Hij bouwt loyaliteit, zei Nadís.

Hij koopt clans.

Hij belooft rust.

Dan nemen wij hem dat af.

Niet door hem te bevechten waar hij sterk is.

Maar door hem te raken waar hij gelooft dat hij veilig is.

De ogen van Kimhildá werden scherper.

Je weet waar hij is, zei zij.

Ik weet waar hij binnenkort zal zijn, antwoordde Nadís.

White Cliffs of Dover.

Hij zal daar verschijnen om een alliantie te bezegelen.

Openlijk. Zonder angst.

Dat was de echte onthulling.

Hij voelde zich onaantastbaar.

En daar lag zijn zwakte.

Wanneer, vroeg Kimhildá.

Binnen weken.

Dan vertrekken wij eerder, zei Kimhildá.

Nadís knikte.

Niet als wraakzuchtige vrouwen, maar als leiders.

De wind draaide en bracht het geluid van de zee dichterbij.

En in de duisternis, waar ooit een wolf had gestaan, zaten nu twee vrouwen die eindelijk spraken zonder hun verleden te ontwijken.

Climax Hoofdstuk 3:

Zij besluiten niet af te wachten.

Zij zullen hem aanvallen op de White Cliffs of Dover.

Niet uit blinde woede.

Maar uit strategie.

4. de Ogen in het Hout

De ochtend na hun nachtelijke gesprek hing er een onnatuurlijke rust over Eldhollow, alsof het dorp zelf luisterde naar iets wat nog niet was uitgesproken. De zon was nog maar net boven de palissaden geklommen en wierp lange schaduwen over het plein waar het monument zwijgend in het midden stond.

Kimhildá had nauwelijks geslapen, maar haar blik was helder toen zij langs de huizen liep die ooit veilig hadden gevoeld. Nadís liep enkele passen achter haar, niet uit onderdanigheid maar uit gewoonte, alsof zij de rug van haar jeugd beschermde zonder het te benoemen.

Zie jij het ook, vroeg Nadís zacht terwijl zij naar een groep mannen keek die hout droegen naar de zuidelijke poort.

Ik zie spanning, antwoordde Kimhildá.

Nee, zei Nadís.

Ik zie beweging die niet klopt.

Dat was het verschil tussen hen.

Kimhildá voelde gevaar wanneer het haar werd getoond.

Nadís rook het voordat het zichtbaar werd.

Zij vertraagden hun pas en bleven staan bij de waterput waar drie mannen bezig waren met het herstellen van een houten rand die al weken beschadigd was. Hun handen werkten, maar hun ogen keken te vaak op.

Te vaak naar wie er luisterde.

Te vaak naar wie er bewoog.

Die man links, fluisterde Nadís zonder haar hoofd te draaien.

Hij draagt een riem die hier niet is gemaakt.

Kimhildá keek niet direct.

Zij liep door alsof zij het plein wilde oversteken en nam in het voorbijgaan de details op die anderen niet zagen. De riem was inderdaad anders gestikt, met een patroon dat niet bij de ambachtslieden van Eldhollow hoorde.

Waar komt hij vandaan, vroeg zij zonder haar lippen zichtbaar te bewegen.

Niet van hier, antwoordde Nadís.

En niet van de clans die wij kennen.

Zij bleven niet stilstaan.

Zij liepen door.

Als hij alleen was, zei Kimhildá, dan zou hij zich kleiner maken.

Maar hij kijkt alsof hij telt.

En hij is niet de enige, zei Nadís.

Aan de rand van het plein stond een oudere man met een kruk die nieuw leek, hoewel hij beweerde al maanden slecht te lopen. Zijn blik gleed te vaak langs de wachttorens, alsof hij hun structuur probeerde te begrijpen.

Hij meet de poorten, zei Nadís zacht.

Hij telt de wachters.

Kimhildá voelde hoe haar kaak zich aanspande.

Hoe lang, vroeg zij.

Minstens twee weken, antwoordde Nadís.

Misschien langer.

Waarom heb je niets gezegd, vroeg Kimhildá.

Omdat ik zeker wilde zijn, antwoordde Nadís.

En nu ben ik dat.

Zij liepen naar de rand van het dorp waar de palissaden de zee ontmoetten en bleven daar staan terwijl de wind hun woorden droeg.

Hij heeft ogen hier, zei Kimhildá.

Hij had ze waarschijnlijk al toen wij nog dachten dat wij veilig waren, antwoordde Nadís.

De gedachte was geen verrassing.

Maar de bevestiging was een klap.

Ealdwulf bouwde niet alleen buiten hun zicht.

Hij luisterde binnen hun muren.

Wij pakken hen niet openlijk aan, zei Kimhildá.

Dan vluchten de anderen.

En wij leren niets.

Wat stel je voor, vroeg Nadís.

Wij volgen hen terug, zei Kimhildá.

Niet vandaag.

Niet zichtbaar.

Maar wij laten hen denken dat zij onopgemerkt blijven.

Nadís glimlachte kort, zonder humor.

Dat betekent dat wij ook moeten doen alsof wij niets zien.

Ja, zei Kimhildá.

En dat zal moeilijker zijn dan vechten.

Zij keerden terug naar het plein alsof er niets was veranderd.

Maar alles was veranderd.

Die avond werd één van de mannen gevolgd door twee krijgers die zich tussen de bomen verborgen terwijl hij zogenaamd naar de beek ging om water te halen. Hij keek meerdere keren achterom, maar niet uit angst, eerder uit gewoonte.

Hij wist dat iemand zou volgen.

Hij wilde zien wie.

Dat maakte hem gevaarlijker.

Hij bereikte de rand van het bos en knielde bij een boomstronk alsof hij zijn sandalen wilde vastmaken. Eén van de krijgers stapte te vroeg naar voren en liet een tak kraken onder zijn gewicht.

De man draaide zich niet om.

Hij glimlachte.

Hij wist het al.

Dat was het moment waarop de stilte brak.

De man sprong op met een mes dat onder zijn tuniek verborgen was en sneed in één vloeiende beweging de arm van de dichtstbijzijnde krijger open. Bloed spatte tegen de bast van de boom en de tweede krijger aarzelde een fractie te lang.

Dat was genoeg.

De man rende niet richting zee.

Hij rende richting het noorden.

Naar een pad dat niet naar handel leidde.

Maar naar verbinding.

Tegen de tijd dat zij hem neerhaalden, had hij al gefloten.

Een kort, scherp signaal.

Niet luid.

Maar ver genoeg.

Toen zij hem vastgrepen en tegen de grond drukten, spuugde hij bloed en lachte hij ondanks de pijn.

Hij zal jullie altijd een stap voor zijn, zei hij.

Ealdwulf kent jullie al beter dan jullie jezelf kennen.

Wie nog meer, vroeg Nadís terwijl zij haar mes tegen zijn keel hield.

Hij glimlachte breder.

Meer dan jullie denken.

Dat was geen bluff.

Dat was overtuiging.

Toen hij probeerde zijn eigen tong door te bijten om zwijgend te sterven, greep Kimhildá hem bij de kaak en sloeg hem tegen de grond tot zijn tanden braken.

Hij leeft, zei zij koud.

Hij spreekt.

En als hij niet spreekt, dan kijken wij wie er nerveus wordt wanneer hij verdwijnt.

Zij keek naar het dorp in de verte waar rook rustig uit schoorstenen steeg.

Ealdwulf zat niet alleen op kliffen en in forten.

Hij zat in hun hout.

In hun schaduw.

In hun mensen.

5. Wie Te Stil Is, Wordt Gehoord

De man die zij gevangen hadden genomen werd opgesloten in een opslaghut die normaal werd gebruikt voor zout en gedroogde vis. Zijn handen waren vastgebonden met touw dat doorweekt was in zeewater, zodat het zou krimpen wanneer het opdroogde en zijn polsen steeds strakker omsloot.

Kimhildá liet hem niet ondervragen.

Nog niet.

Zij wist dat angst zich sneller verspreidt dan woorden wanneer iemand verdwijnt zonder uitleg.

En zij wilde zien wie er nerveus werd.

Eldhollow ontwaakte die ochtend onder een lucht die laag hing boven de daken, alsof de wolken zelf luisterden naar wat er werd gefluisterd tussen de huizen. Nadís liep langs de zuidelijke palissade en sprak met wachters alsof zij enkel de routine controleerde.

Maar zij keek naar handen.

Naar ogen.

Naar wie iets vermeed.

Kimhildá stond bij de smidse en observeerde het plein zonder dat iemand merkte dat zij observeerde. Mensen gedroegen zich normaal wanneer zij werden aangekeken. Het waren de momenten daartussen die de waarheid verrieden.

Een vrouw liet een houten schaal vallen toen zij hoorde dat een man was verdwenen.

Zij herstelde zich te snel.

Te beheerst.

Kimhildá liep naar haar toe zonder haar pas te versnellen.

Is alles in orde, vroeg zij rustig.

Ja, antwoordde de vrouw onmiddellijk.

Te onmiddellijk.

Wie mis je vandaag, vroeg Kimhildá terwijl zij de gevallen schaal oppakte en het stof ervan blies.

De vrouw keek naar de hutten aan de rand van het dorp.

Niemand, zei zij.

Dat was de eerste leugen.

Iedereen miste wel iemand.

Een broer op zee.

Een zoon bij de wachttoren.

Een echtgenoot bij de houtkap.

Niemand zei nooit niemand.

Kimhildá knikte alsof zij het antwoord accepteerde en liep verder.

Nadís kwam haar tegemoet en hun blikken kruisten elkaar kort.

Zuidelijke hut, fluisterde Nadís.

Zij loopt drie keer per dag naar de beek.

Altijd alleen.

Altijd op hetzelfde tijdstip.

Dan volgen wij haar niet, zei Kimhildá.

Dan wachten wij waar zij niet kijkt.

Die middag bleef Kimhildá zichtbaar op het plein terwijl Nadís en twee krijgers zich tussen de bomen bij de beek verborgen. De vrouw kwam zoals verwacht, met een lege kruik in haar hand en een blik die te vaak over haar schouder gleed.

Zij knielde bij het water, maar vulde haar kruik niet meteen.

Zij wachtte.

Het duurde slechts enkele minuten voordat een jonge man uit de schaduw van een boom tevoorschijn kwam. Hij droeg eenvoudige kleding, maar zijn houding was niet die van een dorpeling.

Hij knielde niet.

Hij bleef staan.

Hebben zij hem gevonden, fluisterde hij.

De vrouw knikte kort.

Hij leeft nog, zei zij.

Dan moeten wij vanavond vertrekken, antwoordde de man.

Te laat, zei Nadís achter hen.

De jonge man draaide zich om met een snelheid die verried dat hij geen boer was. Hij trok een klein mes uit zijn laars en gooide het zonder

aarzelend naar Nadís, die het met haar armguard afweerde zodat het staal langs het leer schraapte en in de grond viel.

De vrouw greep naar een tweede wapen onder haar mantel, maar Kimhildá was sneller dan zij verwachtte. Zij had niet op het plein gewacht. Zij had geweten dat twee spionnen elkaar zouden zoeken wanneer één verdween.

Kimhildá sloeg de vrouw tegen de pols en het mes viel in het gras. De jonge man probeerde langs Nadís te breken, maar zij haakte haar been achter het zijne en duwde hem met brute kracht tegen de boomstam.

Zijn achterhoofd sloeg tegen het hout met een doffe klap.

Hij bleef bij bewustzijn.

Net genoeg.

Wie stuurt jullie, vroeg Kimhildá terwijl zij haar knie op zijn borst plaatste.

Hij lachte, ondanks het bloed dat langs zijn lip liep.

Hij ziet alles, zei hij.

Dat is geen antwoord, zei Nadís terwijl zij zijn schouder uit de kom trok met een korte, harde beweging die hem deed schreeuwen.

Hij gaf ons namen, zei de vrouw plotseling.

Dat was de eerste barst.

Welke namen, vroeg Kimhildá.

De vrouw keek naar het dorp in de verte.

Hij kent jullie raad.

Hij kent jullie wachtroutes.

Hij weet wanneer jij alleen naar zee loopt, zei zij tegen Kimhildá.

Dat was geen toeval.

Dat was observatie.

Kimhildá voelde geen paniek.

Zij voelde helderheid.

Wie nog meer, vroeg zij.

De vrouw zweeg.

De jonge man kneep zijn ogen dicht en beet op zijn tong, maar Nadís greep zijn kaak voordat hij zichzelf kon verminken.

Hoeveel, vroeg Nadís.

Drie, fluisterde de vrouw uiteindelijk.

Wij zijn niet alleen.

De woorden hingen zwaarder dan de wind tussen de bomen.

Dat betekende dat er nog iemand liep in Eldhollow.

Iemand die hen kende.

Iemand die dichterbij stond dan een beek.

Kimhildá keek naar het dorp waar rook rustig opsteeg alsof niets was veranderd.

Zij had gedacht dat infiltratie zich aan de rand bevond.

Maar dit zat dieper.

Veel dieper.

Breng hen naar de hut, zei zij rustig.

En laat niemand weten dat wij meer hebben gevonden.

Nadís keek haar aan.

Je denkt dat de derde zal komen zoeken.

Ik weet dat hij dat zal doen, antwoordde Kimhildá.

Want niemand werkt alleen zonder vangnet.

En vangnetten trekken wanneer het midden breekt.

Terwijl zij terugliepen naar Eldhollow, voelde Kimhildá hoe haar woede niet groter werd, maar scherper. Ealdwulf zat niet ver weg op een klif. Hij zat in de patronen van hun dagen, in hun gewoonten, in hun vertrouwen.

En ergens tussen de huizen liep nog iemand die luisterde.

Iemand die wist dat de val zich begon te sluiten.

En die moest beslissen of hij vluchtte.

Of toesloeg.

6. Wat Iedereen Ziet, Ziet Niemand

Het plein van Eldhollow was drukker dan gebruikelijk toen de middagzon hoog boven de palissaden stond en de handelaren hun waar uitstalde alsof het een gewone dag was. Hout werd verplaatst, vis werd geruild, en kinderen liepen tussen de volwassenen door zonder te beseffen dat onder hun spel een spanning lag die elk moment kon breken.

Kimhildá stond zichtbaar bij het monument, niet als leider die een toespraak hield, maar als iemand die aanwezig was. Haar bijl hing aan haar riem, haar handen waren leeg, en haar houding was ontspannen genoeg om geen alarm te slaan.

Nadís bevond zich aan de andere kant van het plein, pratend met een smid alsof zij niets meer was dan een bezoeker die geïnteresseerd was in staal. Twee krijgers stonden verspreid tussen de kraampjes en deden alsof zij toezicht hielden op handelswaar.

Niemand keek naar dezelfde persoon.

Dat was het plan.

De twee gevangen spionnen waren nog niet openbaar gemaakt. Hun afwezigheid was inmiddels opgemerkt, maar er was geen aankondiging geweest. Geen dreiging. Geen uitleg.

Ealdwulf zou verwachten dat zij onmiddellijk geweld zouden gebruiken.

Maar Kimhildá wachtte.

En wachten maakte mensen onrustiger dan schreeuwen.

Er was één man die zich die ochtend te correct gedroeg.

Einar.

Een krijger die al jaren in Eldhollow woonde en die altijd als eerste bij de wachttorens stond wanneer er beweging op zee werd gemeld. Hij was niet luidruchtig. Hij was niet opvallend.

Maar hij keek vandaag niet naar zee.

Hij keek naar mensen.

Zijn ogen bleven iets te lang hangen bij de zuidelijke hutten waar de twee andere spionnen normaal verbleven. Zijn handen bleven iets te stil wanneer iemand hun namen noemde.

Kimhildá liep langzaam over het plein en bleef staan bij een handelaar die messen verkocht.

Hoeveel voor deze, vroeg zij terwijl zij een lemmet optilde.

Voor jou niets, antwoordde de man.

Zij glimlachte zwak en draaide het mes in haar hand.

Achter haar verplaatste Einar zich een halve stap.

Te vroeg.

Zij liet het mes zakken.

Einar, zei zij zonder zich om te draaien.

Hij bevroor niet.

Hij antwoordde.

Ja.

Kom hier.

Zijn pas was stevig toen hij naderde, maar zijn schouders stonden iets te hoog.

Je bent vandaag stil, zei zij.

Ik observeer, antwoordde hij.

Dat is mijn taak.

Zij knikte.

En wat zie je.

Hij keek over het plein.

Onrust, zei hij.

Mensen missen gezichten die gisteren nog hier waren.

Dat is waar, zei Kimhildá.

En wat denk je dat er met hen is gebeurd.

Zijn blik verschoof.

Misschien zijn zij vertrokken.

Misschien.

Misschien zijn zij gevangen, zei zij rustig.

Het was geen beschuldiging.

Het was een test.

Einar knipperde niet.

Dan zullen zij spreken.

Dat was geen reactie van een verraste man.

Dat was een reactie van iemand die al wist dat zij leefden.

Kimhildá draaide zich langzaam naar hem om en keek hem recht aan.

Hoe weet je dat zij nog leven.

Er viel een korte stilte.

Hij had het niet moeten weten.

Hij herstelde zich snel.

Dat neem ik aan, zei hij.

Jij doodt niet zonder reden.

Zij stapte dichterbij.

En wie zegt dat zij nog reden hebben om te leven.

Het plein werd stiller.

Mensen begonnen te luisteren.

Niet omdat zij wilden.

Maar omdat de lucht veranderde.

Einar keek naar Nadís aan de overkant van het plein, slechts een fractie van een seconde.

Dat was genoeg.

Nadís zag het.

Zij liep zonder haast dichterbij.

Heb jij iets te vertellen, Einar, vroeg zij.

Hij lachte zacht.

Dit is niet de plaats.

Juist wel, antwoordde Kimhildá.

Als jij niets te verbergen hebt.

Zijn hand bewoog.

Niet naar zijn zwaard.

Maar naar zijn riem.

Daar zat geen zichtbaar wapen.

Maar onder het leer zat een smalle naald.

Kimhildá zag de beweging net op tijd en sloeg zijn pols weg voordat hij de punt in zijn eigen hals kon drukken. De naald viel in het stof en rolde tot stilstand bij de voet van het monument.

Het plein explodeerde in geroezemoes.

Hij wilde zichzelf doden, zei iemand.

Hij wilde zwijgen, zei een ander.

Einar werd tegen de grond geduwd door twee krijgers die hem vastgrepen terwijl hij zich niet hevig verzette, maar glimlachte.

Hij kent jullie raad, zei hij luid genoeg voor omstanders om het te horen.

Hij kent jullie plannen.

Hij weet dat jullie naar de kliffen willen.

De woorden verspreidden zich als vuur in droog gras.

Dat was zijn laatste poging.

Niet om te ontsnappen.

Maar om twijfel te zaaien.

Kimhildá knielde bij hem en keek hem aan zonder woede in haar blik.

Hij vertrouwt je niet, zei Einar zacht.

Hij testte mij, zei zij.

En jij hebt hem niet teleurgesteld.

Zijn glimlach verdween.

Toen begreep hij dat zij al wist.

Hoe lang, vroeg zij.

Lang genoeg, antwoordde hij.

Lang genoeg om te weten dat jij nog steeds kiest wie sterft.

Zij stond op en keek het plein rond.

Einar heeft gelogen tegen jullie, zei zij luid en helder.

Hij heeft onze wachtroutes gedeeld.

Hij heeft onze poorten gemeten.

En hij heeft gedacht dat wij niets zagen.

Niemand sprak tegen.

Want niemand kon ontkennen wat zij zojuist hadden gezien.

Breng hem naar de hut, zei zij.

Levend.

Het plein bleef stil terwijl Einar werd weggevoerd.

Nadís kwam naast haar staan.

Hij wist van de kliffen, zei zij zacht.

Dat betekent dat hij onze gesprekken niet alleen heeft gehoord.

Hij heeft ze doorgegeven.

Kimhildá keek naar het monument in het midden van het plein.

Dan is Ealdwulf al verder dan wij dachten, zei zij.

En hij zal ons niet op de kliffen opwachten.

Hij zal ons onderweg willen breken.

De lucht boven Eldhollow voelde plotseling kleiner.

Niet door muren.

Maar door besef.

De oorlog stond niet voor hen.

Hij bewoog al.

En hij keek terug.

7. de Illusie van Controle

Eldhollow voelde voor het eerst in dagen alsof het weer ademde.

De drie spionnen waren ontmaskerd. De wachtroutes waren aangepast. De palissaden waren versterkt en dubbele wachters stonden bij elke doorgang naar het bos. Mensen spraken weer iets luider, alsof het gevaar zichtbaar was gemaakt en daardoor beheersbaar leek.

Dat was precies het moment waarop gevaar toeslaat.

Kimhildá stond bij de zuidelijke toren en keek uit over de rand van het bos. De zee lag kalm achter haar, en voor haar strekte zich een gordel van bomen uit die ooit bescherming hadden geboden tegen stormen uit het binnenland.

Vandaag stonden zij stil.

Te stil.

Nadís kwam naast haar staan zonder iets te zeggen.

Hij reageert sneller dan verwacht, zei Nadís uiteindelijk.

Dat doet hij altijd, antwoordde Kimhildá.

Maar hij zal niet hier aanvallen.

Hij weet dat wij voorbereid zijn.

Nadís keek naar de torens.

Dat dacht jij ook bij de vesting.

Kimhildá antwoordde niet.

Het geluid kwam niet uit het bos.

Het kwam van de zee.

Een diepe, doffe slag tegen hout.

Nog één.

En toen een schreeuw.

Niet van buiten.

Van binnen.

Kimhildá draaide zich razendsnel om.

Aan de noordelijke rand van het dorp stond rook op.

Niet van een haard.

Van brandend teer.

Zij renden zonder bevel.

Mannen schreeuwden bevelen die elkaar doorkruisten. Vrouwen grepen kinderen en trokken hen richting de binnenste hutten. Een van de wachttorens stond in brand, maar het vuur was niet van buiten aangestoken.

Het was binnenuit gekomen.

Een vat met teer was omvergeworpen en in brand gezet tegen de houten basis van de toren. De vlammen likten omhoog langs het hout terwijl een groep mannen uit de rook naar voren stormde.

Zij droegen geen herkenbare tekens.

Geen vlaggen.

Geen schilden met clanemblemen.

Alleen staal.

Kimhildá trok haar bijl terwijl zij de eerste aanvaller opving die zich een weg baande door de chaos. Hij viel niet wild aan, maar doelgericht, alsof hij een specifieke plek wilde bereiken.

Niet de poort.

Niet de wachters.

Het monument.

Dat was geen toeval.

Zij blokkeerde zijn slag met haar armguard en haalde met een korte, harde beweging uit naar zijn dijbeen. Het staal beet diep en hij zakte door zijn knie terwijl bloed zich vermengde met stof en rook.

Achter haar hoorde zij Nadís schreeuwen.

Aan de waterput.

Zij draaide zich om en zag hoe twee aanvallers zich een weg baanden richting het centrum van het plein. Zij wilden geen plundering. Zij wilden ontwijking.

Zij wilden symbool vernietigen.

Nadís onderschepte de eerste met een brute frontale aanval, haar zwaard snijdend langs zijn borstplaat tot het staal brak en vlees daaronder werd geraakt. De man viel achterover, maar de tweede bereikte het monument en sloeg met een bijl tegen het voetstuk.

Steen versplinterde.

Niet genoeg om het beeld te breken.

Maar genoeg om twijfel te zaaien.

Kimhildá gooide haar bijl.

Het wapen draaide door de rook en sloeg zich in de schouder van de man die bij het monument stond. Hij wankelde, maar glimlachte terwijl hij viel.

Hij had zijn doel bereikt.

Meer mannen stormden het plein op.

Te veel voor een verkenning.

Te weinig voor een volledige invasie.

Dit was een boodschap.

Zij waren al binnen geweest.

Zij kenden de wachttijden.

Zij wisten waar het teer stond opgeslagen.

Zij hadden gewacht tot het moment waarop Eldhollow dacht dat het had gewonnen.

Kimhildá haalde haar bijl terug uit het lichaam van de man en keek rond terwijl het gevecht zich verspreidde tussen de hutten. Een krijger naast haar werd geraakt in de hals en viel zonder geluid, zijn bloed pulserend in korte, felle stoten over het zand.

Zij voelde geen paniek.

Zij voelde patroon.

Dit was geen poging om het dorp te veroveren.

Dit was een test.

En tests hebben altijd een observator.

Waar kijkt hij, fluisterde zij tegen zichzelf.

Een flits van metaal bewoog op de rand van het bos.

Niet richting het dorp.

Maar weg.

Nadís zag het ook.

Hij kijkt, zei zij.

Niet hij, antwoordde Kimhildá.

Zij.

De aanvallers trokken zich terug net zo plotseling als zij waren gekomen. Niet in wanorde. Niet in angst.

Gecontroleerd.

Alsof zij hadden gemeten wat zij wilden meten.

Het vuur werd gedoofd voordat het zich kon verspreiden, maar de schade was zichtbaar. De toren was zwartgeblakerd. Het monument had een barst in het voetstuk. Twee lichamen lagen op het plein, beide van Eldhollow.

Kimhildá stond midden tussen rook en bloed en keek naar de rand van het bos waar niets meer bewoog.

Hij weet nu hoe snel wij reageren, zei Nadís.

Hij weet hoeveel wij nodig hebben om één toren te beschermen.

Hij weet waar onze zwakke momenten liggen.

Kimhildá knikte langzaam.

En wij weten dat hij ons niet wil vernietigen.

Nog niet.

Zij keek naar de barst in het monument.

Hij wil ons laten twijfelen.

Hij wil dat wij hem zoeken uit woede in plaats van uit strategie.

De rook trok langzaam op.

De mensen van Eldhollow keken naar haar.

Niet bang.

Maar wachtend.

Zij hief haar bijl op en wees naar de zee.

Wij vertrekken eerder dan gepland, zei zij.

Niet wanneer hij verwacht.

Maar wanneer hij denkt dat wij nog herstellen.

De stilte na haar woorden was anders dan die ochtend.

Niet gerustgesteld.

Maar vast.

De illusie van controle was verdwenen.

En wat ervoor in de plaats kwam, was gevaarlijker.

Besluit.

8. de Zee Vergeet Niet

De ochtend van vertrek kwam niet met trommels of luid geroep, maar met een koude mist die laag over het water hing en de schepen half verborg alsof zelfs de zee twijfelde aan wat er ging gebeuren. Eldhollow was wakker voordat de zon zich volledig liet zien, en toch sprak niemand luider dan nodig was.

Het vuur bij het monument brandde nog.

Niet uit rouw.

Maar uit waakzaamheid.

Kimhildá liep langs de rij schepen die klaar lagen aan de houten aanlegsteiger. De planken kraakten onder haar laarzen terwijl mannen tonnen met water en vaten met gerookt vlees aan boord brachten. De lucht rook naar teer, zout en nat hout.

Nadís stond op het voorste schip en keek uit over het water dat richting het zuiden liep.

Isle of Wiht, zei zij zacht.

Daar zal hij eerst verzamelen.

Kimhildá knikte.

Ealdwulf was geen man die zich op open terrein zonder voorbereiding zou tonen. Isle of Wiht lag strategisch tussen kusten en handelsroutes, een plek waar allianties konden worden gesmeed buiten het directe zicht van Wessex.

En hij zou denken dat zij via het vasteland zouden trekken.

Dat was precies waarom zij over zee gingen.

De bemanning was kleiner dan bij eerdere veldslagen, maar beter gekozen. Geen jonge krijgers die hun eerste bloed zochten. Geen mannen die wilden bewijzen dat zij durfden.

Alleen zij die al wisten wat verlies betekende.

Eldhollow bleef achter zonder groot leger.

Dat was een risico.

Maar blijven was een groter risico.

Een oudere vrouw uit het dorp kwam naar Kimhildá toe met een stuk wol in haar handen.

Voor bescherming, zei zij.

Niet tegen staal.

Maar tegen wat je niet ziet.

Kimhildá nam het zonder te glimlachen, maar haar blik werd zachter.

Ik kom terug, zei zij.

Dat is niet wat ik vraag, antwoordde de vrouw.

Dat was het verschil.

Terugkeren was geen garantie.

Overleven was geen belofte.

De touwen werden losgemaakt.

Het eerste schip duwde zich af van de steiger en het water sloeg tegen de boeg met een lage, zware klank. Het tweede volgde, daarna het derde.

Eldhollow werd kleiner.

Het monument bleef zichtbaar tot de mist het opslokte.

Kimhildá stond aan de rand van het schip en keek niet achterom.

Niet uit trots.

Maar uit discipline.

Als je te lang kijkt naar wat je achterlaat, verzwakt je stap naar voren.

De zee werd ruwer naarmate zij verder van de kust kwamen. De wind trok aan de zeilen en het hout kreunde onder de druk van golven die niet hoog waren, maar onregelmatig.

Nadís kwam naast haar staan.

Denk je dat hij weet dat wij vertrekken, vroeg zij.

Hij weet dat wij niet blijven, antwoordde Kimhildá.

Dat is genoeg voor hem.

Een krijger aan de voorzijde riep dat er beweging zichtbaar was aan de horizon.

Niet dichtbij.

Maar aanwezig.

Een klein schip.

Te klein voor handel.

Te snel voor visvangst.

Kimhildá kneep haar ogen samen tegen het licht.

Volgt het ons, vroeg Nadís.

Nog niet, antwoordde de krijger.

Maar het verandert koers wanneer wij dat doen.

Dat was geen toeval.

Ealdwulf testte hen opnieuw.

Niet met vuur.

Maar met afstand.

Laat hen volgen, zei Kimhildá.

Laat hen denken dat wij hen niet zien.

De dag trok zich uit in uren die langer voelden dan zij waren. De wind draaide tweemaal, en de zee veranderde van staalgrijs naar donkerblauw naarmate zij zuidelijker trokken.

Tegen de avond werd Isle of Wiht zichtbaar als een donkere lijn aan de horizon.

Geen grote kliffen zoals Dover.

Geen imposante vestingen.

Maar strategisch.

Beschut.

Perfect voor voorbereiding.

Het kleine schip achter hen was nog steeds zichtbaar.

Niet dichterbij.

Niet verder weg.

Dat is geen verkenner, zei Nadís.

Dat is een boodschap.

Kimhildá voelde hoe haar ademhaling vertraagde.

Hij wil dat wij hem zien, zei zij.

Hij wil dat wij weten dat hij weet.

Een plotselinge windvlaag sloeg tegen het zeil en deed het schip hellen.
Een krijger verloor bijna zijn evenwicht, maar herstelde zich net op tijd.

De spanning op het dek veranderde.

Dit was niet langer alleen een reis.

Dit was een schaakspel.

En beide spelers bewogen tegelijk.

Toen zij dichterbij Isle of Wiht kwamen, werd zichtbaar dat er meer schepen lagen aangemeerd dan verwacht. Niet veel. Niet genoeg voor een invasie.

Maar genoeg voor overleg.

Voor voorbereiding.

Voor plannen.

Hij bouwt sneller dan wij dachten, zei Nadís.

Kimhildá keek naar de kust waar kleine vuren zichtbaar waren tussen rotsen en lage heuvels.

Hij denkt dat wij hier niet durven landen, zei zij.

Hij denkt dat wij wachten tot Dover.

Zij draaide zich naar de bemanning.

Wij landen niet waar hij verwacht, zei zij luid.

Wij gaan niet naar de hoofddeiger.

Wij gaan naar de westelijke rotsen.

Ruw.

Onbeschut.

Gevaarlijk bij verkeerde timing.

Maar onverwacht.

De mannen knikten zonder protest.

Zij wisten dat verrassing soms het enige voordeel was tegen een vijand die altijd een stap vooruit leek.

De zon zakte terwijl hun schepen de westelijke kant van Isle of Wiht naderden. De rotsen waren scherp en het water ondiep, maar er was

een smalle doorgang die alleen zichtbaar werd wanneer het licht laag genoeg stond.

Kimhildá keek nog eenmaal naar het kleine schip dat hen had gevolgd.

Het draaide niet mee.

Het bleef op afstand.

Hij laat ons binnen, zei Nadís zacht.

Nee, antwoordde Kimhildá.

Hij leidt ons.

De eerste kiel schraapte over steen terwijl zij de doorgang namen.

Het geluid was hard.

Onmiskenbaar.

Zij waren nu zichtbaar.

Niet alleen voor de kust.

Maar voor iedereen die op hen wachtte.

En ergens, tussen rots en vuurlicht, keek iemand terug.

9. Tussen Rots en Adem

De landing gebeurde zonder geschreeuw en zonder bevelen die over het water werden gedragen. De mannen sprongen één voor één van boord toen de kiel zacht tegen de rotsen tikte en het schip zich vastzette in het ondiepe water. Het licht van de maan was smal en bleek, net genoeg om vormen te onderscheiden zonder details prijs te geven.

Isle of Wiht rook anders dan het noorden.

Zouter.

Zachter.

Maar onder die geur lag rook.

Niet van visvuren.

Van bewoning.

Kimhildá stapte als eerste op het natte gesteente en voelde hoe haar laars grip zocht tussen de scherpe randen. Achter haar volgden Nadís en acht zorgvuldig gekozen krijgers, ieder met lichte uitrusting en geen overbodig metaal dat kon klinken tegen steen.

Geen fakkels.

Geen vlaggen.

Alleen adem.

De zee trok zich terug met een slepend geluid en liet het strand achter als een donkere, glanzende strook die hun aanwezigheid kon verraden bij het eerste verkeerde spoor. Zij bewogen daarom niet over zand, maar langs de rotsen, waar scherpe randen voetstappen versplinterden.

Nadís liep links van Kimhildá, haar zwaard laag en dicht bij haar heen gehouden. Zij spraken niet. Zij wezen alleen wanneer het nodig was.

Boven hen lagen lage heuvels met gras dat in de wind bewoog alsof het fluisterde.

Daar.

Kleine vuren.

Niet groot genoeg voor een leger.

Maar te groot voor vissers.

Zij bereikten een natuurlijke inkeping tussen twee rotswanden die leidde naar hoger terrein. De doorgang was smal en bood bescherming tegen zicht vanaf zee, maar vormde tegelijk een trechter waarin zij zelf gevangen konden raken.

Wij gaan niet als groep omhoog, fluisterde Nadís.

Twee vooruit.

Drie links langs de rand.

Drie rechts via de graslijn.

Kimhildá knikte.

Zij splitsten zich zonder aarzeling.

De nacht slikte hen in.

Boven de rotswand werd het terrein vlakker en begon het grasland dat langzaam opliep naar een kleine verhoging waar houten structuren zichtbaar waren tegen de maan. Geen fort. Geen muren.

Maar georganiseerde bouw.

Tentdoek.

Wapens.

Opgeslagen tonnen.

Dit was geen toevallige aanlegplaats.

Dit was een tussenstation.

Kimhildá knielde en legde haar hand op de grond. Het gras was recent platgetrapt. Er waren meer mannen geweest dan nu zichtbaar waren.

Hij verplaatst hen, fluisterde Nadís.

Of hij verbergt hen, antwoordde Kimhildá.

Een zachte fluittoon sneed door de nacht.

Niet luid.

Maar dichtbij.

Te dichtbij.

Zij draaide zich om, maar het was te laat.

Vanuit de grasrand schoten twee schaduwen naar voren met korte speren die gericht waren op hun flanken. Een krijger rechts werd geraakt in de zij voordat hij zijn schild kon heffen, en zijn adem ontsnapte hem in een natte, rauwe klank.

Meer schaduwen volgden.

Niet rennend.

Maar al opgesteld.

De doorgang achter hen werd afgesloten door drie mannen die zich tussen de rotsen hadden verborgen en nu de smalle route blokkeerden.

Zij hadden gewacht.

Zij hadden geweten.

Kimhildá haalde haar bijl naar voren en ving de eerste aanval op met een draai die staal tegen staal liet schrapen in een vonk van kort licht. De man tegenover haar droeg geen herkenbaar teken, maar zijn bewegingen waren getraind en efficiënt.

Geen plunderaar.

Geen improvisatie.

Dit was voorbereid.

Nadís dook laag onder een slag door en sneed langs de knie van haar tegenstander, die gilde toen zijn been onder hem wegzakte. Maar nog voordat hij viel, werd zij van rechts aangevallen door een tweede die haar flank zocht.

Zij draaide haar armguard naar binnen en voelde het staal langs het leer snijden voordat zij haar zwaard omhoog trok en zijn keel opende in één vloeiende beweging.

Het bloed was donker in het maanlicht.

Een krijger achter Kimhildá werd tegen de rotswand geslagen en kreeg een mes tussen rib en schouderplaat geduwd. Hij sloeg terug, maar zijn beweging was traag, en de tweede steek was dodelijker.

Wij zijn te ver vooruit gegaan, zei Nadís tussen ademstoten.

Nee, antwoordde Kimhildá.

Wij zijn geleid.

De mannen die hen aanvielen waren niet talrijk, maar zij gebruikten terrein alsof zij het al dagen kenden. Zij duwden hen steeds richting de rotsen waar ruimte beperkt was en waar een kleine misstap genoeg was om van de helling te glijden.

Een speer schoot uit het donker en trof het schild van een krijger met zo'n kracht dat het hout barstte. Hij viel achterover en rolde tegen de rand van de rots, zijn hand graaiend naar houvast.

Kimhildá sprong naar voren en greep hem bij zijn mantel voordat hij verder gleed. Zij trok hem terug terwijl een tegenstander haar schouder raakte met de platte kant van zijn bijl, waardoor haar arm verdoofd werd.

Zij liet los.

Niet van de man, maar van aarzelings.

Haar bijl sloeg omhoog en trof de aanvaller onder de kaak, het staal splijtend door vlees en bot in een natte, doffe breuk.

De aanval duurde geen minuten.

Maar hij voelde langer.

Toen de laatste tegenstander viel, bleef alleen adem over.

En stilte.

Te snel, zei Nadís.

Te gericht.

Dit was geen poging om ons hier te doden.

Dit was een meting.

Kimhildá keek rond naar de lichamen.

Zij droegen geen documenten.

Geen tekens.

Geen herkenbare sieraden.

Alles was schoon.

Hij wist dat wij zouden landen, zei Nadís.

Niet waar, antwoordde Kimhildá.

Hij wist waar wij niet zouden landen.

Dat was het verschil.

Zij keek omhoog naar de heuvel waar de kleine vuren nog steeds brandden.

Wij waren niet de jagers vannacht, zei zij zacht.

Wij waren het wild.

De wind draaide.

En vanuit de hogere graslijn klonk opnieuw die zachte, bijna speelse fluittoon.

Dit keer verder weg.

Alsof iemand glimlachte.

10. Vuur Spreekt Sneller Dan Woorden

De rook van het gevecht was nog niet volledig opgetrokken toen Kimhildá zich oprichtte tussen de lichamen die verspreid lagen over het gras van Isle of Wiht. De nacht was opnieuw stil geworden, maar het was geen natuurlijke stilte. Het was de stilte van iemand die wacht tot je reageert.

Hij heeft ons gemeten, zei Nadís.

Dan meten wij terug, antwoordde Kimhildá.

Zij keek naar het kamp op de heuvel waar de kleine vuren nog steeds brandden alsof niets was gebeurd. Geen paniek. Geen alarm.

Dat was het teken.

De mannen die hen hadden aangevallen waren niet het hoofdleger. Zij waren vooruitgeschoven stukken. Offerbaar.

Wij trekken ons niet terug, zei Kimhildá.

Wij gaan omhoog.

Nadís keek haar scherp aan.

Openlijk.

Nee.

Slim.

Zij wees naar de tonnen en tentstructuren die zij eerder hadden gezien.

Dat kamp is niet hun thuisbasis.

Dat is opslag.

Voor wie, vroeg een krijger.

Voor een alliantie die nog niet is bezegeld, antwoordde Kimhildá.

Hij verzamelt.

En verzamelen kost middelen.

De mannen begrepen.

Als zij het kamp vernietigden, vernietigden zij niet alleen voorraden, maar vertrouwen.

Zij splitsten zich opnieuw, maar ditmaal zonder haast. Geen rennen. Geen lawaai. Zij bewogen laag door het gras, gebruikmakend van het terrein dat hen zojuist bijna had verslagen.

Twee krijgers bereikten de eerste ton en sneden het touw door dat het deksel vastzette. De geur van pek en olie steeg op, zwaar en doordringend.

Perfect, fluisterde Nadís.

Kimhildá knielde en doopte een stuk doek in de pek voordat zij het om een kleine houten stok wikkelde. Zij stak het aan met een vonk uit haar vuurslag en keek naar de vlam die langzaam groeide.

Hij wilde dat wij zien dat hij kijkt, zei zij zacht.

Dan laat ik hem zien dat wij durven branden.

Zij gooide de brandende stok in de eerste tent.

Het doek vatte sneller vlam dan verwacht en het vuur verspreidde zich in een gretige lijn langs het droge canvas. Binnen enkele ademhalingen sloegen de vlammen omhoog en likten zij tegen de houten palen die het kamp overeind hielden.

De tweede tent volgde.

Daarna de tonnen.

Binnen enkele minuten veranderde de heuveltop in een bewegende gloed die zichtbaar moest zijn tot ver op zee.

Nu zullen zij reageren, zei Nadís.

Dat is de bedoeling, antwoordde Kimhildá.

En toen gebeurde het.

Niet een stormloop.

Niet een tegenaanval.

Maar één man die strompelend uit het gras tevoorschijn kwam.

Hij was gewond.

Zwaar.

Zijn schouder was diep opengescheurd en bloed liep langs zijn arm alsof het zijn lichaam sneller wilde verlaten dan zijn geest.

Hij droeg geen teken.

Maar hij keek niet naar hen als vijand.

Hij keek naar het vuur.

Jullie begrijpen het niet, zei hij schor.

Kimhildá stapte naar voren.

Wie stuurt jou, vroeg zij.

Hij lachte kort en hoestte bloed.

Niet wie, zei hij.

Wie naast hem staat.

Dat was anders.

Dat was geen bevel.

Dat was een waarschuwing.

Spreek, zei Nadís terwijl zij haar zwaard tegen zijn keel plaatste.

Hij is niet alleen, zei de man.

Dat weten wij, antwoordde Kimhildá.

Hij heeft Arnbjörn.

De naam viel als een steen in stil water.

Geen van hen sprak direct.

De man zag het in hun ogen.

Ja, zei hij.

Arnbjörn heeft gekozen.

Hij staat naast Ealdwulf.

Hij leidt de kusttroepen.

Dat was geen gerucht.

Dat was detail.

Hoe weet jij dat, vroeg Nadís.

Omdat ik onder hem diende, antwoordde de man.

En hij liet mij achter toen ik te langzaam werd.

Zijn ademhaling werd zwaarder.

Hij is niet meer dezelfde, vervolgde hij.

Hij gelooft in Ealdwulfs orde.

Hij zegt dat Kimhildá vernietigt wat zij wil beschermen.

Kimhildá voelde geen onmiddellijke woede.

Zij voelde iets gevaarlijkers.

Begrip.

Hij heeft altijd stabiliteit gezocht, zei zij zacht.

En hij denkt dat ik chaos ben.

De gewonde man knikte zwak.

Hij zal niet twijfelen als jullie elkaar weer zien.

En hij zal niet aarzelen.

Zijn ogen verloren focus terwijl het vuur achter hem hoger oplaaide.

Is hij hier, vroeg Nadís scherp.

De man glimlachte flauw.

Hij kijkt altijd.

Dat waren zijn laatste woorden voordat zijn lichaam verslapte en zijn hoofd tegen het gras viel.

Het vuur verspreidde zich verder en verlichtte de nacht tot ver over de kustlijn.

Hij heeft Arnbjörn aan zijn zijde, zei Nadís.

Dan zal deze oorlog persoonlijk worden, antwoordde Kimhildá.

Zij keek naar de vlammen die nu hoog boven Isle of Wiht uitstegen.

Wij hebben hem gedwongen om te reageren.

En nu weten wij wie voor hem vecht.

De wind draaide opnieuw en blies rook richting zee.

En ergens, buiten het bereik van het vuur, keek een andere man naar dezelfde gloed.

Niet verrast.

Maar voorbereid.

11. de Kunst van Isoleren

De rook van Isle of Wiht hing nog steeds als een donkere sluier boven de kust toen Kimhildá en haar gezelschap zich terugtrokken naar de westelijke rotsen waar hun schepen verborgen lagen. Het vuur had zijn werk gedaan, niet alleen door voorraden te vernietigen, maar door een zichtbaar signaal te geven dat zij niet langer reageerden op Ealdwulfs bewegingen, maar deze actief verstoorden.

Nadís liep naast haar terwijl zij de kustlijn in zich opnam en de natuurlijke inhammen en rotsformaties bestudeerde alsof zij een kaart waren die alleen zij kon lezen. De zee was rustiger geworden, maar de dreiging had zich verplaatst naar land, waar zichtlijnen korter waren en schaduw langer bleef hangen tussen gras en steen.

Hij zal Arnbjörn niet direct sturen om ons aan te vallen, zei Nadís terwijl zij haar blik op de oostelijke heuvels richtte waar vermoedelijk versterkingen zich zouden verzamelen.

Kimhildá knikte langzaam terwijl zij het terrein voor zich analyseerde en in gedachten de paden tekende waar een ervaren krijgsheer zijn troepen zou positioneren.

Hij zal hem inzetten waar loyaliteit zichtbaar moet zijn, antwoordde zij, want Arnbjörn is niet alleen kracht maar ook symbool voor wie twijfelt aan mijn manier van leiden.

Zij bereikten de rand van een lage klif die uitzicht bood op een smalle doorgang tussen twee rotsachtige heuvelruggen die het binnenland van het eiland in leidde. Het pad was niet breed genoeg voor een volledige formatie, maar ook niet smal genoeg om eenvoudig te blokkeren zonder voorafgaande voorbereiding.

Dat is onze kans, zei Nadís terwijl zij met haar kin naar het pad wees.

Kimhildá hurkte neer en trok met haar mes lijnen in het zand om een ruwe schets van het terrein te maken. Zij markeerde de doorgang, de

omliggende heuvels en de vermoedelijke positie van Ealdwulfs kernmacht, die zich waarschijnlijk verder landinwaarts bevond om niet opnieuw verrast te worden door een nachtelijke landing.

Wij vallen Arnbjörn niet frontaal aan, zei zij terwijl zij een kleine cirkel trok bij het pad, want als hij dichtbij Ealdwulf blijft, dan vechten wij tegen twee leiders tegelijk en verliezen wij strategische controle.

Nadís keek haar scherp aan en zag niet alleen de krijger, maar ook de leider die leerde van eerdere fouten.

Hoe trekken wij hem weg zonder dat hij vermoedt dat wij hem isoleren, vroeg zij.

Kimhildá keek naar de rookpluimen die nog zwak zichtbaar waren boven de heuvel waar het kamp had gestaan en liet haar blik vervolgens afglijden naar de kust waar hun schepen lagen.

Wij laten hem denken dat wij ons terugtrekken naar zee, antwoordde zij, terwijl een klein, bedachtzaam glimlachje rond haar mond verscheen dat niets met vreugde te maken had.

Dat betekent dat wij zichtbaar moeten vertrekken, zei Nadís, terwijl zij begreep dat misleiding geloofwaardig moet zijn om effectief te zijn.

Precies daarom zullen wij twee schepen in volle zicht langs de oostelijke kust laten varen, vervolgde Kimhildá, terwijl de rest van onze strijders via het binnenland de doorgang bezetten en wachten tot Arnbjörn besluit ons te achtervolgen.

Nadís keek naar het terrein en zag hoe de heuvelruggen een natuurlijke val vormden voor wie te ver vooruit zou stormen zonder flankdekking.

Hij zal niet weerstaan aan de kans om mij persoonlijk te confronteren, zei Kimhildá terwijl haar stem vlak bleef maar haar ogen scherper werden.

Dat klinkt als een risico dat wij niet kunnen berekenen, antwoordde Nadís, want persoonlijke rivaliteit kan een veldslag net zo goed breken als winnen.

Het is geen gok, zei Kimhildá, want Arnbjörn gelooft dat ik leid vanuit emotie en impuls, en niets zal hem sneller uit formatie trekken dan de overtuiging dat hij mij in open terrein kan verslaan.

Zij stond op en keek naar haar krijgers die zich rondom hen verzamelden en wachtten op duidelijke instructies.

Wij splitsen ons in drie groepen, zei zij met vaste stem, waarbij de eerste groep zichtbaar langs de kust vaart om zijn aandacht te trekken, terwijl de tweede groep zich langs de heuvelrug naar de doorgang verplaatst en de derde groep de achterzijde beveiligd zodat wij niet omsingeld worden.

Er was geen twijfel in de ogen van de mannen die haar woorden hoorden, want zij hadden zojuist gezien hoe zij een kamp in brand had gestoken zonder haar kalmte te verliezen.

De uitvoering begon nog voor het eerste licht van de volgende ochtend volledig doorbrak, omdat timing essentieel was om de illusie van terugtrekking geloofwaardig te maken. Twee schepen werden zichtbaar van hun schuilplaats losgemaakt en voeren met voldoende geluid langs de oostelijke kust, terwijl de rest van de strijders geruisloos via het binnenland bewoog.

Het terrein was verraderlijker dan het op afstand leek, met scherpe stenen onder dunne lagen gras en kleine beekjes die onverwachts het pad doorsneden. Toch bewoog de groep onder leiding van Nadís snel en doelgericht, gebruikmakend van hoogteverschillen om zichtlijnen te controleren.

Halverwege de doorgang vond Kimhildá wat zij zocht.

Verse sporen.

Dieper dan verkenners zouden achterlaten.

Zij knielde en legde haar hand naast een voetafdruk die duidelijk groter was dan die van een gewone soldaat.

Hij komt persoonlijk, zei zij zonder haar stem te verheffen.

Nadís keek naar de helling waar het pad breder werd en besepte dat Arnbjörn waarschijnlijk dacht dat hij hen naar de kust zou teruggedrijven en daar de genadeklap zou uitdelen.

Hij denkt dat hij ons jaagt, zei Nadís.

En dat moet hij blijven denken, antwoordde Kimhildá, want alleen dan zal hij ver genoeg van Ealdwulfs kernmacht verwijderd raken om alleen te staan.

Zij verspreidden zich langs de heuvelrug en namen posities in tussen rots en gras, waarbij zij zich laag hielden en wachtten op het moment waarop het geluid van naderende voetstappen zich zou mengen met de wind.

Het duurde niet lang.

Eerst kwam het zachte geritsel van leer en metaal, daarna het duidelijke ritme van meerdere mannen die zich snel voortbewogen zonder volledige formatie. Arnbjörn liep voorop, herkenbaar aan zijn lengte en de manier waarop hij zijn zwaard droeg alsof het een verlengstuk van zijn arm was.

Hij stopte even bij de doorgang en keek naar de kust waar de twee zichtbare schepen zich verder verwijderden.

Zij vluchten, zei een man achter hem.

Arnbjörn schudde zijn hoofd lichtjes en zijn stem droeg genoeg zelfvertrouwen om zijn mannen gerust te stellen.

Zij denken dat wij hen volgen zonder na te denken, zei hij, maar zij onderschatten mij opnieuw.

Kimhildá hoorde het vanaf haar positie tussen de rotsen en voelde hoe een mengeling van oude herinnering en nieuwe vastberadenheid zich in haar borst vastzette.

Dit was geen gewone tegenstander.

Dit was iemand die haar kende.

En juist daarom moest hij hier, in deze doorgang, loskomen van Ealdwulfs bescherming.

Toen Arnbjörn het teken gaf om door te zetten, stapte hij precies in het deel van het pad dat zij hadden gekozen.

En boven hem, tussen gras en steen, wachtten zij.

12. Wat Wij Van Elkaar Weten

Arnbjörn zette zijn voet precies in het midden van de doorgang waar het pad zich kort verbreedde tussen twee rotswanden, en hij deed dat met het vertrouwen van iemand die gewend was het eerste doelwit te zijn. Achter hem volgden zijn mannen in een strakke maar niet volledige formatie, want hij verwachtte een achtervolging en geen hinderlaag.

Het eerste geluid dat hij hoorde was geen strijdkreet, maar het zachte schrapen van staal dat uit leer werd getrokken boven zijn hoofd. Hij keek niet omhoog uit paniek, maar uit herkenning, alsof hij wist wie hem daar stond op te wachten.

Kimhildá stapte zichtbaar naar voren op de rand van de rotswand en liet zich met gecontroleerde kracht naar beneden zakken op het pad voor hem. Haar bijl hing laag in haar hand, niet geheven, maar klaar om te bewegen zonder waarschuwing.

Arnbjörn glimlachte niet, maar zijn ogen vernauwden zich licht toen hij haar zag staan waar hij haar had verwacht.

Ik wist dat jij niet zou vluchten, zei hij, terwijl hij zijn zwaard in een vloeiende beweging naar voren bracht.

Ik wist dat jij zou volgen, antwoordde zij, terwijl zij haar gewicht verplaatste zodat zij hem niet frontaal maar licht diagonaal tegemoet trad.

De eerste klap kwam van hem en was zwaar, niet uit woede maar uit berekening, want hij wilde testen hoe zij reageerde op directe druk. Zij ving de slag niet op met brute kracht, maar draaide haar armguard zodat het staal afgleed en zij tegelijk een korte uithaal naar zijn flank kon maken.

Hij week uit zonder haast en draaide zijn schouder weg zodat haar bijl slechts zijn harnas schampte, maar de vonk die ontstond was

voldoende om zijn mannen te laten begrijpen dat dit geen ontmoeting was die zij konden onderbreken zonder bevel.

Boven op de rotsen brak het gevecht open toen Nadís het teken gaf en haar krijgers neerdaalden op Arnbjörns flank. Het pad veranderde binnen enkele hartslagen in een nauwe maalstroom van staal, adem en aarde die onder laarzen werd opgerukt.

Arnbjörn trok zich geen stap terug toen een van zijn mannen werd neergehaald door een snelle steek onder de ribben. Hij bleef gefocust op Kimhildá en hield zijn afstand zo dat hij haar niet de ruimte gaf om snelheid boven kracht te verkiezen.

Je brandt kampen, zei hij terwijl hij een zijwaartse slag maakte die haar dwong achteruit te stappen.

Jij bouwt ketens, antwoordde zij terwijl zij laag dook onder zijn terugzwaai en met de achterkant van haar bijl tegen zijn knieschijf sloeg.

Hij gromde, niet van pijn maar van erkenning, want hij wist dat zij zijn bewegingsvrijheid probeerde te beperken.

Ik bouw orde, zei hij, en mensen volgen wat stabiliteit belooft.

Zij haalde uit naar zijn schouder en ditmaal raakte haar staal het leer onder zijn halsrand, waardoor een dunne streep bloed zichtbaar werd langs zijn kraag.

Orde zonder vrijheid is onderwerping, zei zij terwijl zij haar voet draaide om zijn volgende slag te ontwijken.

Hij lachte kort, maar zonder spot.

Vrijheid zonder structuur is chaos, antwoordde hij, en jij weet hoeveel mensen jouw chaos heeft gekost.

Dat was de steek die dieper ging dan staal.

Zij reageerde niet met woorden maar met een plotselinge versnelling die hem dwong twee passen achteruit te doen, waarbij haar bijl tweemaal tegen zijn zwaard sloeg in snelle, harde klappen die hem verdedigend hielden.

Rond hen werd het gevecht intenser toen Nadís een van Arnbjörns mannen tegen de rotswand drukte en met een gecontroleerde steek onder de kin uitschakelde, terwijl een andere krijger van Eldhollow zijn evenwicht verloor en langs de helling naar beneden rolde.

Arnbjörn zag de balans verschuiven en begreep dat zijn groep in de doorgang kwetsbaar werd.

Je hebt dit goed gepland, zei hij terwijl hij opnieuw zijn zwaard hief.

Dat leer je wanneer je achterblijft, antwoordde zij zonder haar blik van hem af te wenden.

Op dat moment klonk een hoorn.

Niet van Arnbjörns groep.

Dieper.

Verder.

En dichterbij dan verwacht.

Nadís keek op vanaf haar positie op de rots en haar gezicht veranderde niet in paniek, maar in berekening.

Dat is geen signaal van zijn flank, zei zij.

Dat komt van achter de heuvelrug.

Arnbjörn glimlachte ditmaal wel, maar het was geen triomf, eerder bevestiging.

Je dacht dat ik alleen kwam, zei hij, terwijl het geluid van meerdere voetstappen zich mengde met het geritsel van gras boven hen.

Kimhildá voelde hoe het terrein dat zij zorgvuldig had gekozen nu tegen haar kon worden gebruikt als de kernmacht zich snel genoeg verspreidde.

Hoeveel, vroeg zij zonder haar ogen van hem af te halen.

Meer dan jij kunt isoleren, antwoordde hij.

Boven de rotsen verschenen schaduwen die zich in formatie bewogen, en het was duidelijk dat Ealdwulfs kernmacht niet uren maar minuten achter Arnbjörn was aangekomen. Zij hadden niet gewacht op een signaal van terugkeer, maar waren meegetrokken, alsof zij al rekening hadden gehouden met een hinderlaag.

Hij heeft geleerd, zei Nadís, terwijl zij haar krijgers opdracht gaf zich te hergroeperen langs de hogere rand van de doorgang.

Nee, zei Kimhildá terwijl zij haar bijl opnieuw positioneerde tegenover Arnbjörn.

Hij heeft geluisterd.

Het pad dat bedoeld was om Arnbjörn te isoleren dreigde nu een val te worden waarin zij zelf klem kwamen te zitten tussen rots en naderende kernmacht.

Arnbjörn zette opnieuw een stap naar voren en zijn zwaard gleed langs haar armguard met een klank die harder klonk dan het staal zelf.

Dit eindigt hier, zei hij.

Niet vandaag, antwoordde zij, want zij wist dat overleven nu belangrijker was dan winnen.

Boven hen bewoog de kernmacht sneller dan verwacht, en de doorgang die zo zorgvuldig was gekozen begon zich te vullen met mannen die niet aarzelden.

Het spel was veranderd.

En niemand stond nog alleen.

13. de Prijs van Blijven Staan

De doorgang was geen val toen zij hem kozen, maar werd er één toen Ealdwulfs kernmacht sneller verscheen dan zelfs Nadís had berekend. Het geluid van naderende laarzen tegen steen en gras vermengde zich met het staal dat al tegen staal sloeg in het smalle pad, waardoor de lucht zwaar werd van spanning en adem.

Nadís zag het eerst.

Zij zag hoe de tweede linie van Ealdwulfs mannen zich splitste om de heuvelrug te omtrekken en hun hogere positie langzaam af te snijden. Zij zag hoe de ruimte waarin zij nog vrij konden bewegen kleiner werd met elke hartslag.

Wij moeten omhoog en terug naar de westelijke flank, riep zij, terwijl zij een krijger tegen de rotswand trok voordat een speer hem kon raken.

Kimhildá hoorde haar, maar haar blik bleef gefixeerd op Arnbjörn, die ondanks de druk van beide kanten geen stap achteruit deed. Hij vocht niet om tijd te winnen, maar om haar vast te houden op precies de plek waar zij stond.

Hij wil dat wij ons terugtrekken, zei zij terwijl zij een slag van zijn zwaard pareerde en met haar bijl laag uithaalde naar zijn dijbeen.

Nadís blokkeerde een aanval boven haar hoofd en draaide zich kort naar Kimhildá.

Hij wil dat wij blijven, antwoordde zij scherp, want dat maakt ons voorspelbaar.

Een krijger van Eldhollow werd tussen twee tegenstanders vastgezet en kreeg een mes onder zijn schouderplaat gedrukt, waarna zijn lichaam tegen de rots zakte zonder dat iemand hem kon bereiken. Het bloed liep in een dunne lijn langs het pad en kleurde het stof donker.

De kernmacht was nu zichtbaar op de bovenste rand van de doorgang en begon zich naar beneden te verplaatsen in gecontroleerde stappen, alsof zij niet gehaast waren maar zeker.

Kimhildá voelde de druk in haar borst, niet als angst maar als koppigheid die zich vastzette in haar spieren.

Wij kunnen hem hier breken, zei zij, terwijl zij haar voet plaatste om Arnbjörns volgende slag te blokkeren.

Niet zonder de helft van onze mensen te verliezen, antwoordde Nadís, terwijl zij een tegenstander tegen zijn eigen schild duwde en hem met een korte steek onder de kaak uitschakelde.

Arnbjörn zag de aarzeling niet bij Kimhildá, maar de vastberadenheid, en hij begreep dat zij niet zou wijken zolang hij voor haar stond.

Je hebt altijd gedacht dat standhouden gelijkstaat aan kracht, zei hij terwijl hij zijn zwaard in een neerwaartse boog bracht die haar dwong een halve stap achteruit te doen.

Zij sloeg terug met een krachtige uithaal die zijn schouderplaat deed verschuiven en hem voor het eerst zichtbaar uit balans bracht.

En jij denkt dat terugtrekken leiderschap is, antwoordde zij.

Achter haar werd een tweede krijger van Eldhollow geraakt door een speer die van bovenaf werd geworpen, en zijn schreeuw sneed door de chaos als een waarschuwend teken dat zij de hoogte aan het verliezen waren.

Nadís greep Kimhildá bij haar schouder toen zij opnieuw naar voren wilde stappen.

Dit is niet het moment om te winnen, zei zij met een stem die geen twijfel toeliet.

Dit is het moment om te overleven.

Kimhildá trok zich los zonder haar blik van Arnbjörn af te wenden.

Als wij nu teruggaan, zei zij, dan volgen zij ons tot aan de kust en slaan zij toe wanneer wij kwetsbaar zijn bij het inschepen.

Arnbjörn lachte kort en sloeg haar bijl opzij zodat het staal tegen rots vonkte.

Hij heeft gelijk, zei hij tegen Nadís, want zij weet dat dit haar enige kans is om mij zonder Ealdwulfs bescherming te raken.

De kernmacht had inmiddels de bovenste rand bereikt en begon pijlen te schieten in neerwaartse banen die het pad gevaarlijk maakten. Eén pijl trof een krijger in de bovenarm en deed hem achterover struikelen tegen de rotswand.

Nadís keek naar de helling en zag dat zij nog enkele ademhalingen hadden voordat de doorgang volledig werd afgesloten.

Wij verliezen de hoogte, zei zij, en zonder hoogte verliezen wij alles.

Kimhildá zag het ook, maar haar blik verschoof niet van Arnbjörn, want zij voelde dat dit het moment was waarop zij zijn verdediging werkelijk begon te breken. Haar laatste slag had zijn harnas verschoven en een opening gecreëerd die zij kon benutten als zij nog één keer doorzette.

Zij koos.

Niet voor terugtrekking.

Maar voor druk.

Met een plotselinge versnelling dook zij onder zijn zwaard door en sloeg met de platte kant van haar bijl tegen zijn ribben, waarna zij het staal draaide en diep in de opening onder zijn arm dreef.

Arnbjörn hapte naar adem en viel op één knie, zijn zwaard nog steeds stevig in zijn hand.

Zijn mannen schreeuwden en probeerden naar voren te breken, maar Nadís en twee krijgers hielden hen tegen, hoewel hun positie nu gevaarlijk dun werd.

Kimhildá hief haar bijl opnieuw om de slag af te maken.

En toen trof een pijl haar.

Niet diep genoeg om haar neer te halen.

Maar hard genoeg om haar schouder te verdoven en haar slag te vertragen.

Arnbjörn greep dat moment en sloeg met de achterkant van zijn zwaard tegen haar pols, waardoor haar bijl uit haar hand gleed en over het pad rolde.

De kernmacht bereikte de lagere rand van de doorgang.

Nadís zag hoe de ruimte volledig werd gevuld.

Nu, schreeuwde zij, terwijl zij Kimhildá bij haar gewonde schouder greep en haar met brute kracht naar achteren trok.

Dit is geen keuze meer.

Dit is overleven.

Kimhildá keek nog één keer naar Arnbjörn, die overeind werd getrokken door twee mannen terwijl bloed langs zijn flank liep.

Dit is niet voorbij, zei hij schor.

Dat weet ik, antwoordde zij terwijl zij zich liet meevoeren naar de hogere rand van de doorgang.

Zij trokken zich terug onder dekking van rotsen en gras, waarbij zij twee gewonden moesten achterlaten die niet meer konden bewegen zonder onmiddellijke dood. De beslissing werd niet uitgesproken, maar iedereen voelde haar gewicht toen zij over de rand verdwenen en de helling afdaalden richting de westelijke zijde van het eiland.

De fout was niet dat zij had gevochten.

De fout was dat zij te lang had geloofd dat zij kon winnen voordat de balans verschoof.

Ealdwulf had niet alleen zijn kernmacht sneller laten bewegen.

Hij had gewacht tot zij zichzelf vastzette.

En nu wisten zij dat hij hen niet alleen wilde vertragen.

Hij wilde hen uitputten.

14. Wanneer Leiderschap Scheurt

De terugtocht verliep niet als een ordelijke beweging maar als een gecontroleerde aftocht waarbij iedere stap werd bevochten tegen vermoeidheid en frustratie. De westelijke helling van Isle of Wiht bood beschutting tegen directe achtervolging, maar geen rust tegen wat er in hun eigen gelederen begon te schuiven.

Zij bereikten de rotsachtige inham waar hun schepen lagen terwijl de eerste bleke lijnen van ochtendlicht zich over de zee trokken. Twee krijgers werden gedragen, hun ademhaling onregelmatig en hun wonden diep genoeg om de ernst van de misrekening tastbaar te maken.

Niemand sprak de fout hardop uit.

Maar iedereen voelde haar.

Kimhildá liet zich op een lage rots zakken terwijl Nadís haar schouder onderzocht waar de pijl haar had geraakt. Het staal had vlees gescheurd maar geen bot getroffen, en toch brandde de wond als een herinnering die niet wilde vervagen.

Je bleef te lang, zei Nadís uiteindelijk zonder haar stem te verheffen.

Ik zag een opening, antwoordde Kimhildá terwijl zij haar kaken op elkaar hield om geen pijn te tonen.

Je zag wat je wilde zien, zei Nadís kalm, terwijl zij het verband strakker trok dan noodzakelijk was.

Een paar krijgers keken op van hun bezigheden, niet omdat zij nieuwsgierig waren, maar omdat leiderschap in twijfel trekken een schokgolf veroorzaakt die iedereen raakt.

Hij stond op één knie, zei Kimhildá, en dat moment komt niet twee keer.

En hoeveel mannen stonden er boven ons, vroeg Nadís terwijl zij haar blik niet afwendde.

Kimhildá antwoordde niet onmiddellijk.

Dat was het antwoord.

Een van de oudere krijgers, Leif, stapte naar voren met zijn helm onder zijn arm en zijn gezicht nog nat van zweet en zeewind.

Wij hebben twee mannen achtergelaten, zei hij met respectvolle directheid, en zij zullen niet levend zijn wanneer wij terugkeren.

Dat was geen beschuldiging.

Dat was realiteit.

Kimhildá keek hem aan zonder weg te kijken.

Ik heb gekozen om te drukken waar hij zwak leek, zei zij, maar ik heb zijn snelheid onderschat.

Leif knikte langzaam.

Dan moeten wij dat erkennen voordat wij opnieuw kiezen.

Nadís stond op en keek over de rotsrand naar het binnenland waar zich beweging aftekende in de verte.

Zij komen niet achter ons aan in losse groepen, zei zij, want zij verplaatsen zich in lijn.

Dat betekent dat hij ons niet alleen heeft willen breken.

Hij wil ons verplaatsen.

Kimhildá stond op ondanks de pijn in haar schouder en liep naar de rand waar zij het terrein kon overzien.

De kernmacht bewoog niet richting de westelijke rotsen waar hun schepen lagen, maar trok in een boog langs het binnenland, alsof zij hen niet direct wilden insluiten maar naar een bepaalde richting wilden dwingen.

Hij duwt ons, zei Kimhildá langzaam.

Niet naar zee.

Maar naar het oosten.

Nadís volgde haar blik en zag hoe de formatie zich versmalde richting de kustlijn die naar het vasteland wees.

White Cliffs of Dover, zei zij.

Hij wil dat wij daar eindigen.

Niet omdat het symbolisch is, zei Kimhildá, maar omdat het open terrein is met hoogtevoordeel en zichtlijnen die hij kan beheersen.

Dat betekent dat Isle of Wight slechts een tussenstation was, zei Leif.

En wij hebben hem geholpen zijn plan te versnellen.

De woorden hingen zwaar tussen hen, maar zij waren noodzakelijk.

Een jongere krijger, Eirik, die zijn eerste veldslag had overleefd maar niet zonder angst, stapte naar voren met een blik die niet langer blind vertrouwen uitstraalde.

Als wij hem volgen naar Dover, zei hij voorzichtig, dan vechten wij op zijn gekozen grond.

Dat is waar, antwoordde Kimhildá zonder defensiviteit, maar als wij weigeren, dan snijdt hij onze aanvoerroutes af en dwingt hij ons in een defensieve positie waarin wij langzaam verzwakken.

De groep zweeg.

Dit was geen moment voor grootse woorden.

Dit was een moment voor waarheid.

Nadís draaide zich naar Kimhildá en sprak nu niet als vriendin maar als mede-leider.

Je fout was niet dat je vocht, zei zij, maar dat je niet luisterde toen het moment kantelde.

Kimhildá knikte langzaam.

En als ik nu luister, vroeg zij.

Dan kiezen wij samen, antwoordde Nadís.

De wind trok harder aan hun mantels en blies zout tegen hun gezichten alsof de zee hen herinnerde aan wat op hen wachtte.

Wij trekken ons niet terug naar Eldhollow, zei Kimhildá luid genoeg zodat iedereen het hoorde, want dat zou betekenen dat wij hem onze timing laten bepalen.

Wij volgen hem naar Dover, vervolgde zij, maar niet als prooi.

Wij volgen hem omdat wij weten dat hij denkt dat wij geen andere keuze hebben.

Eirik keek haar aan.

En hebben wij die wel, vroeg hij.

Ja, zei zij.

Wij kiezen waar wij breken.

De groep rechtte zich langzaam, niet uit enthousiasme maar uit aanvaarding van wat komen ging.

Ealdwulf had hun fout gebruikt om hen in beweging te dwingen.

Maar beweging betekent ook mogelijkheid.

Zij gingen niet naar Dover als vluchtenden.

Zij gingen omdat het tijd was om het bord niet langer te lezen, maar om het om te gooien.

En ergens aan de oostelijke horizon keek een andere man naar dezelfde kustlijn en wist dat het spel bijna zijn hoogtepunt bereikte.

Hij had hen geduwd.

Maar zij liepen.

15. de Rand van Steen

De White Cliffs of Dover rezen op uit de zee als een muur van wit gesteente dat zich uitstreckte langs de kustlijn alsof de aarde zelf had besloten hier een grens te trekken. De golven sloegen onophoudelijk tegen de voet van de kliffen, waarbij het water zich met geweld terugtrok om opnieuw aan te vallen.

Hun schepen bereikten de kust bij het eerste middaglicht, toen de zon laag genoeg stond om het kalksteen een bijna verblindende glans te geven. Het terrein was open en verraderlijk tegelijk, met weinig natuurlijke dekking en scherpe randen waar een misstap fataal kon zijn.

Kimhildá stapte als eerste aan land en voelde hoe de wind haar mantel naar achteren trok alsof hij haar wilde waarschuwen voor wat hier zou gebeuren. Zij keek omhoog naar de rand van de kliffen waar donkere silhouetten zichtbaar waren tegen de lucht.

Hij is hier, zei Nadís naast haar zonder twijfel.

Niet verborgen, antwoordde Kimhildá, want hij wil dat wij hem zien.

Zij trokken hun formatie samen en bewogen richting de helling die naar boven leidde. De klim was steil maar niet onmogelijk, en zij wisten dat hoogte hier het verschil zou maken tussen aanval en overleving.

Halverwege de klim bleef Nadís staan en greep Kimhildá bij haar arm, niet ruw maar vast genoeg om haar aandacht volledig te krijgen.

Dit eindigt hier niet zoals bij Isle of Wiht, zei zij met een stem die geen ruimte liet voor ontwijking.

Kimhildá keek haar aan terwijl de wind tussen hen in gierde.

Wat bedoel je, vroeg zij, hoewel zij het antwoord al voelde.

Als jij opnieuw weigert terug te trekken wanneer het kantelt, zei Nadís, dan verlies ik niet alleen mannen.

Dan verlies ik jou.

Kimhildá's blik verharde niet, maar werd zwaarder.

Ik heb geen ruimte meer voor twijfel, antwoordde zij.

Dat zeg je elke keer wanneer het persoonlijk wordt, zei Nadís scherp.

Dit is niet persoonlijk, zei Kimhildá.

Hij wil onze toekomst beheersen, en dat maakt het groter dan wijzelf.

Nadís stapte dichterbij zodat haar woorden niet verloren gingen in de wind.

En toch vocht jij bij de doorgang alsof alleen Arnbjörn bestond, zei zij.

Kimhildá's kaak spande zich aan.

Hij stond daar.

Hij was bereikbaar.

En jij vergat dat wij daar ook stonden, antwoordde Nadís zonder haar stem te verheffen.

De woorden bleven hangen tussen hen terwijl hun krijgers een paar passen verder wachtten, bewust van de spanning maar niet betrokken in de uitwisseling.

Wat wil je dat ik doe wanneer hij voor mij staat, vroeg Kimhildá.

Ik wil dat jij mij vertrouwt wanneer ik zeg dat het moment voorbij is, antwoordde Nadís.

De wind sloeg harder tegen de klif en bracht het geluid van hoorns vanaf de bovenrand naar beneden.

Hij heeft zijn kernmacht al gepositioneerd, zei Nadís, en hij wacht niet op onze perfectie.

Kimhildá keek omhoog en zag hoe Ealdwulfs troepen zich langs de rand van de kliffen verspreidden in een lijn die zowel dreigend als gecontroleerd was.

Als ik opnieuw te ver ga, zei Kimhildá langzaam, wat doe jij dan.

Nadís' ogen bleven onverzettelijk.

Dan trek ik je terug, zei zij.

Zelfs als ik je moet slaan om je bij bewustzijn te houden.

Er ging geen glimlach over Kimhildá's gezicht, maar iets in haar blik verzachtte.

En als jij te ver gaat, vroeg zij.

Dan laat ik mij trekken, antwoordde Nadís zonder aarzeling.

Er viel een stilte die zwaarder was dan de wind.

Wij eindigen dit samen, zei Kimhildá.

Of wij vallen samen, antwoordde Nadís.

Dat is geen romantiek, zei Kimhildá.

Dat is realiteit, zei Nadís.

Boven hen verscheen een figuur aan de rand van de klif die zich duidelijk onderscheidde van de anderen door zijn houding en de

manier waarop hij niet hoefde te schreeuwen om gehoorzaamd te worden.

Ealdwulf stond zichtbaar en keek neer op hun opmars alsof hij dit moment al dagen in gedachten had herhaald.

Naast hem, iets lager op de helling, stond Arnbjörn met een verband om zijn flank en zijn zwaard losjes in zijn hand.

Hij leeft nog, zei Nadís zacht.

Dat wist ik al, antwoordde Kimhildá.

Ealdwulf hief zijn arm en het geluid van meerdere hoorns sneed door de lucht, niet als chaotische aankondiging maar als gecoördineerd bevel.

Hij wil ons naar boven trekken, zei Nadís.

Dan geven wij hem wat hij wil, zei Kimhildá.

Maar niet zoals hij denkt.

Zij draaide zich naar haar mannen.

Wij nemen de linkerflank en dwingen hen naar het midden, zei zij, terwijl zij de helling analyseerde en de natuurlijke breuklijnen in het terrein zag.

De klifrand bood weinig ruimte voor foutmarges.

Een verkeerde stap.

Een verkeerde slag.

En de zee zou beslissen.

Nadís keek nog één keer naar Kimhildá.

Dit is het moment waarop jij moet kiezen, zei zij.

En dit keer kies ik niet alleen, antwoordde Kimhildá.

Zij begonnen de laatste klim richting de rand van de kliffen, terwijl boven hen de kernmacht zich voorbereidde op een veldslag die niet alleen over terrein ging, maar over visie.

De wind hilde langs het witte gesteente.

De zee sloeg beneden.

En bovenaan wachtten twee mannen die elk geloofden dat zij gelijk hadden.

16. Waar Steen Breekt

De wind boven de White Cliffs of Dover trok met brute kracht langs de rand van het kalksteen, alsof zelfs de lucht begreep dat wat hier zou gebeuren geen gewone veldslag was. De zee beneden sloeg tegen de rotsen in ritmische slagen die klonken als een hartslag die zich niets aantrok van menselijke strijd.

Ealdwulfs kernmacht stond in een halve cirkel langs de klifrand opgesteld, met voldoende ruimte tussen hun linies om manoeuvreerbaar te blijven en toch dicht genoeg om druk uit te oefenen op iedere aanval die omhoog kwam. Arnbjörn bevond zich iets lager op de helling, zichtbaar voor iedereen, alsof hij bewust als ankerpunt diende tussen Ealdwulfs autoriteit en de mannen die hem volgden.

Kimhildá bereikte als eerste de bovenrand en liet geen tijd verloren gaan met woorden die geen staal konden tegenhouden. Zij stormde niet blind vooruit, maar bewoog in een schuine lijn richting Arnbjörn, wetend dat hij opnieuw het scharnier was tussen plan en uitvoering.

Arnbjörn hief zijn zwaard en zette zijn voeten stevig neer op het kalksteen dat onder hun laarzen kraakte bij iedere verschuiving. Hij keek haar aan zonder haat, maar ook zonder twijfel, alsof hij deze confrontatie al had geaccepteerd voordat zij hier aankwam.

Je komt altijd terug voor wat je niet afmaakt, zei hij terwijl hij zijn zwaard in een lage boog naar voren bracht.

En jij blijft staan waar je denkt dat stabiliteit begint, antwoordde zij terwijl zij zijn eerste slag blokkeerde en de klap via haar armguard liet afglijden.

Hun staal ontmoette elkaar in korte, harde uitwisselingen die niets van elegantie hadden maar alles van efficiëntie. Arnbjörn vocht met gecontroleerde kracht, waarbij hij haar ruimte probeerde te beperken en

haar naar de rand van de klif dwong zonder zelf zijn evenwicht te verliezen.

Kimhildá bewoog lichter, gebruikte haar snelheid en draaide om zijn slagen heen, waarbij zij met de achterkant van haar bijl tegen zijn pols sloeg om zijn grip te verzwakken. De klifrand achter hem lag gevaarlijk dichtbij, maar hij wist dat en gebruikte het terrein alsof het een verlengstuk van zijn lichaam was.

Rond hen brak de veldslag volledig open toen Nadís de linkerflank leidde in een harde botsing tegen Ealdwulfs mannen. Het kalksteen kleurde snel rood waar wonden werden geslagen en lichamen tegen de rand werden geduwd zonder dat iemand tijd had om stil te staan bij wat er beneden lag.

Arnbjörn maakte een plotselinge draai en sneed langs Kimhildá's flank, waarbij het staal door leer en huid ging en een diepe snee trok die warm bloed langs haar zij liet lopen. Zij hapte naar adem maar week niet terug, want terugwijken hier betekende vallen.

Je had je mannen moeten redden bij de doorgang, zei hij terwijl hij opnieuw uithaalde.

Ik had jou moeten doden toen ik de kans had, antwoordde zij terwijl zij onder zijn slag dook en haar bijl met brute kracht in zijn onderarm sloeg.

Het geluid van splijtend bot was dof en gruwelijk tegelijk, en Arnbjörns zwaard viel uit zijn hand toen zijn arm onbruikbaar naar beneden hing. Hij gromde en probeerde haar met zijn andere hand te grijpen, maar zij draaide haar bijl opnieuw en hakte met een horizontale slag door vlees en bot.

Zijn arm werd volledig afgescheiden van zijn lichaam en viel op het kalksteen met een natte klap terwijl bloed in krachtige stoten uit zijn schouder stroomde.

Hij bleef staan.

Op pure wil.

Zijn ademhaling werd schokkerig maar zijn blik bleef helder toen hij haar aankeek zonder smeekbede.

Dit is niet het einde van orde, zei hij schor.

Misschien niet, antwoordde zij, maar het is het einde van jou.

Voordat zij de fatale slag kon toebrengen, stormde Ealdwulf zelf naar voren met een snelheid die zijn leeftijd loochende. Zijn bijl trof Arnbjörn niet om hem te redden, maar om hem uit de weg te slaan, alsof een beschadigd stuk van het spel geen nut meer had.

Arnbjörn viel achterover tegen de rand van de klif en bleef daar liggen, bloedend en nog bij bewustzijn, terwijl Ealdwulf zich volledig richtte op Kimhildá.

Hij was groter dan zij zich herinnerde, niet in gestalte maar in aanwezigheid, want hij droeg geen twijfel in zijn houding en geen aarzeling in zijn bewegingen.

Jij verbrandt wat je niet begrijpt, zei hij terwijl zijn bijl in een zware neerwaartse slag kwam die zij slechts gedeeltelijk kon opvangen.

En jij sluit mensen op in structuren die hen langzaam verstikken, antwoordde zij terwijl zij haar voet draaide om zijn volgende aanval te ontwijken.

Hun gevecht was minder snel dan dat met Arnbjörn, maar gevaarlijker, omdat Ealdwulf niet alleen kracht gebruikte maar ook positionering. Hij dwong haar naar een punt waar het terrein smaller werd en de rand van de klif slechts enkele passen achter haar lag.

Nadís zag het gevaar en brak door een tegenstander heen om dichterbij te komen, maar twee mannen blokkeerden haar weg en hielden haar vast in een duel dat haar kostbare seconden ontnam.

Ealdwulf sloeg opnieuw en trof Kimhildá tegen haar schouder, precies waar de pijl haar eerder had geraakt, waardoor haar arm verdoofd raakte en haar bijl bijna uit haar hand gleed. Zij reageerde instinctief en sneed langs zijn dijbeen, waarbij zij vlees raakte maar niet diep genoeg om hem te verzwakken.

Hij lachte niet, maar zijn ademhaling bleef gecontroleerd.

Je bent sterker dan de meesten, zei hij, maar je bent alleen wanneer het moment kantelt.

Dat was zijn vergissing.

Zij was niet alleen.

Nadís brak eindelijk door haar tegenstanders heen en ramde met volle kracht tegen Ealdwulfs flank, waardoor hij een stap opzij moest zetten en zijn balans kort verloor. Kimhildá greep die fractie van een moment en sloeg met alles wat zij nog had in zijn borstplaat, waarbij zij het staal deed barsten en zijn adem uit hem sloeg.

Hij wankelde.

Maar viel niet.

In plaats daarvan draaide hij zijn bijl om en sloeg met de achterkant van het wapen hard tegen Kimhildá's achterhoofd.

De wereld verschoof.

Niet naar zwart.

Maar naar wit.

Zij voelde haar voeten geen grip meer vinden op het kalksteen terwijl de rand van de klif onder haar verdween. Haar lichaam kantelde achterover en de lucht trok langs haar oren in een ijle, scherpe stroom.

Nadís schreeuwde haar naam terwijl zij zag hoe Kimhildá over de rand verdween en haar lichaam langs de witte rotswand naar beneden viel richting de zee.

Ealdwulf draaide zich om om zijn positie te herstellen, maar hij kreeg die kans niet.

Nadís stormde op hem af met een woede die geen strategie meer kende maar pure vernietiging werd. Zij sloeg eerst door de borst van Arnbjörn, die nog leefde, en haar zwaard drong diep door zijn bovenlichaam totdat zijn lichaam slap werd en zijn laatste adem verdween in het kriesen van de wind.

Daarna draaide zij zich naar Ealdwulf en hun staal ontmoette elkaar in korte, brute uitwisselingen waarbij geen van beiden nog sprak. Hij sneed langs haar schouder en zij sloeg terug tegen zijn knie, waarbij het bot hoorbaar kraakte onder haar slag.

Hij probeerde haar naar de rand te drijven zoals hij bij Kimhildá had gedaan, maar zij liet zich niet dwingen en ramde met haar schouder tegen zijn borst terwijl zij haar zwaard omhoog trok in een beweging die geen genade kende.

Het staal sneed door zijn hals en haar volgende slag maakte het werk af.

Zijn hoofd werd van zijn lichaam gescheiden en rolde over het kalksteen tot het over de rand van de klif verdween en in dezelfde zee viel waarin Kimhildá zojuist was verdwenen.

De wind bleef huilen en de zee bleef slaan.

En van Kimhildá was geen spoor zichtbaar tussen schuim en steen.

17. Wat De Zee Niet Teruggeeft

Het hoofd van Ealdwulf was verdwenen in de diepte, zijn lichaam lag roerloos op het kalksteen, en Arnbjörns bloed kleurde de rand van de klif donker waar het zich had vermengd met schuim en stof. De wind joeg over de White Cliffs of Dover alsof zij niets wist van wat hier zojuist was gebeurd.

Maar Nadís wist het wel.

Zij stond bij de rand en keek naar beneden waar de zee kolkte tussen scherpe rotsen die geen genade boden aan wat viel. Het water was wild en onrustig, opengereten door wind en stroming, en geen enkel stuk stof of huid brak het oppervlak.

Kimhildá was verdwenen.

Niet gestorven voor haar ogen in een duel.

Niet gevallen in haar armen.

Maar opgeslokt.

Dat was erger.

Nadís knielde aan de rand en liet zich zo ver naar voren zakken dat haar handen het kalksteen vastgrepen om niet zelf naar beneden te glijden. Haar ademhaling was onregelmatig en zwaar, alsof haar lichaam nog vocht terwijl haar geest al iets had verloren dat niet te vervangen was.

Zoek haar, zei zij hees zonder zich om te draaien.

Haar krijgers bewogen onmiddellijk, niet uit bevel maar uit loyaliteit, en begonnen langs de helling af te dalen naar de smalle strook rotsen onderaan de klif waar het schuim zich verzamelde. Zij

gebruikten touwen, handen, nagels, alles wat hen grip gaf op het natte gesteente.

Het duurde lang.

Veel te lang.

De zee sloeg tegen hun benen en trok aan hun mantels terwijl zij tussen rots en water zochten naar een lichaam dat misschien vastzat in een spleet of tegen een richel was geslagen.

Zij vonden bloed.

Zij vonden afgescheurd leer.

Zij vonden niets dat een lichaam was.

Nadís daalde zelf af, ondanks protest van Leif en de anderen, en zij liet zich half in het water zakken om onder uitstekende rotsen te kijken waar de stroming gevaarlijk draaide.

Als zij nog leefde, dan moest zij hier zijn.

Als zij dood was, dan moest zij hier zijn.

Maar de zee gaf niets terug.

Na uren van zoeken, toen de zon laag begon te zakken en het water donkerder werd, trokken zij zich terug naar boven, niet omdat zij wilden stoppen maar omdat het licht hen verliet.

Nadís stond opnieuw aan de rand en keek naar de horizon waar zee en lucht elkaar ontmoetten in een grijze lijn.

Ik heb je ooit uit het bos gehaald, fluisterde zij zacht.

En nu kan ik je niet uit het water halen.

Achter haar stonden de overgebleven krijgers in stilte, want zij begrepen dat dit geen moment was voor woorden die geen gewicht droegen.

Leif stapte naar voren.

Wij kunnen blijven zoeken tot wij zelf vallen, zei hij voorzichtig, maar de zee kiest wat zij houdt.

Nadís sloot haar ogen en voelde hoe haar borst samenknep op een manier die zij in geen gevecht had ervaren.

Zij had haar beste vriendin niet verloren in strijd.

Zij had haar verloren aan iets dat geen gezicht had.

Dat maakte het ondraaglijker.

Toen zij haar ogen weer opende, was er geen schreeuw meer in haar blik.

Alleen leegte.

En iets dat langzaam in die leegte groeide.

Niet wraak.

Niet haat.

Maar verantwoordelijkheid.

Wij keren terug naar Eldhollow, zei zij uiteindelijk.

Niet als overwinnaars.

Maar als mensen die hebben betaald.

Niemand sprak tegen.

Niemand juichte.

Zij verlieten de kliffen zonder om te kijken, want omkijken zou betekenen dat zij hoopten iets te zien wat er niet was.

De White Cliffs bleven wit.

De zee bleef zwart.

En ergens onder dat oppervlak bewoog de stroming onzichtbaar tussen rotsen en diepte.

EPILOOG

Het Plein Van Steen

De terugkeer naar Eldhollow was stiller dan welke overwinning dan ook ooit had kunnen zijn. De zee achter hen droeg geen vlaggen en geen gejuich, alleen het besef dat niet iedereen die vertrok ook terugkeerde.

Toen hun schepen de oever bereikten, stonden de bewoners van Eldhollow al verzameld langs de kade, want nieuws reist sneller dan roeispanten wanneer verlies in de lucht hangt. Niemand vroeg naar de uitkomst van de strijd, want de gezichten van de krijgers vertelden genoeg.

Kimhildá liep niet van boord.

Nadís was de laatste die van het schip stapte, haar mantel nog doordrenkt met zout en haar ogen dieper dan voorheen. Zij droeg geen trofee, geen hoofd, geen bewijs van overwinning.

Zij droeg stilte.

Op het plein in het midden van Eldhollow werd diezelfde avond een brandstapel ontstoken voor de gevallen krijgers, maar voor Kimhildá werd geen vuur aangestoken. Er was geen lichaam om te eren, geen as om te verzamelen.

Daarom kozen zij voor steen.

De volgende dagen werkten smeden, houtbewerkers en steenhouwers samen zonder bevel maar met vanzelfsprekende toewijding. In het midden van het plein, waar markten werden gehouden en kinderen speelden, werd een blok kalksteen geplaatst dat uit Engeland was meegenomen van de kliffen waar zij was gevallen.

Niet als trofee.

Maar als herinnering.

Het monument werd geen overdreven beeld van een heldin met geheven wapen, maar een sober, krachtig beeld van Kimhildá zoals zij werkelijk was. Haar bijl rustte laag naast haar been, haar blik vooruit, haar houding standvastig maar niet agressief.

Niet een krijger die aanval zocht.

Maar een leider die stond.

De dag van de ceremonie was helder en koud, alsof de lucht zelf geen overdaad toestond bij wat gezegd moest worden. De bewoners van Eldhollow verzamelden zich rondom het plein, mannen, vrouwen en kinderen die haar hadden gekend als stamhoofd, als buurvrouw, als degene die het laatste woord sprak wanneer keuzes zwaar waren.

Leif trad naar voren en sprak de namen van de gevallen uit, maar toen hij bij Kimhildá kwam, zweeg hij even langer.

Zij viel bij de kliffen van Dover, zei hij uiteindelijk, en haar lichaam werd niet teruggegeven door de zee.

Dat was geen zwakte.

Dat was waarheid.

Nadís stond naast het monument en keek niet naar de menigte, maar naar het uitgehouwen gezicht in steen. Zij legde haar hand tegen het koude oppervlak alsof zij nog eenmaal wilde voelen wat zij niet meer kon vasthouden.

Ik heb je niet kunnen terughalen, zei zij zacht maar hoorbaar voor iedereen die dichtbij stond.

Maar ik zal je niet laten verdwijnen.

Zij draaide zich naar de bewoners van Eldhollow en in haar houding lag geen twijfel meer, alleen een vastbeslotenheid die was gesmeed in verlies.

Ik aanvaard het leiderschap van Eldhollow, zei zij met heldere stem, niet omdat ik sterker ben dan zij was, maar omdat zij ons leerde dat leiderschap betekent blijven staan wanneer het pijn doet.

Er ging geen gejuich over het plein.

Er ging instemming.

Zij hief haar hand en keek de kring rond.

Wij zullen niet leven in haar schaduw, vervolgde zij, maar in haar voorbeeld.

Dat is geen rouw.

Dat is eer.

De menigte knikte langzaam en een voor een legden zij kleine voorwerpen aan de voet van het monument, messen, stukjes leer, kinderspeelgoed, stenen uit het bos waar zij ooit had gespeeld.

Geen gouden sieraden.

Geen overdaad.

Alleen herinnering.

Toen de zon begon te zakken, viel het licht precies op het uitgehouwen gezicht van Kimhildá, waardoor haar blik voor een moment leek te leven in het warme schijnsel.

Nadís bleef staan tot iedereen was vertrokken.

Zij keek naar het monument en voelde geen woede meer.

Alleen gewicht.

En verantwoordelijkheid.

De zee bleef in de verte slaan tegen rotsen die niemand hier kon zien.

Maar op het plein van Eldhollow stond steen.

En steen vergeet niet.

De Schaduwen van Eldhollow en het Bloed van de Witte Kliffen

De zee nam haar.
Maar haar naam bleef.

Wanneer Kimhildá en haar krijgers Ealdwulf volgen naar de White Cliffs of Dover, weten zij dat dit geen gewone veldslag zal worden. Het is geen strijd om land, maar om overtuiging. Geen gevecht om macht, maar om de toekomst van Eldhollow.

Wat begint als een strategische confrontatie, eindigt in bloed op wit kalksteen en een val die niemand kan terugdraaien. Terwijl de zee kolkt onder de kliffen en leiders sterven in staal en storm, wordt een keuze gemaakt die Eldhollow voorgoed verandert.

Sommige helden keren terug.

Sommige worden steen.

En soms is eer zwaarder dan overwinning.